

Το μυστικὸν τῆς ἐκδόσεως
ἀνδρῶν. ἐν ὑποθήκῃ
10.

ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ

ΔΕΚΑΗΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΤΗΣ ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΜΠΡΑΞΕΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΛΕΩΝΙΔΟΥ Χ. ΖΩΗ

ΕΤΟΣ Β΄.

1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΑΡΙΘ. 27

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ

Dott. Genaro Di Scanno Λαμπρινὸς
Τσελεντάνος. — Γ. Κ. Σφήκα· Μυθιστορία
νέου (ἐκ μεταφράσεως). — Φ. Δι-Μένκου· Βιβλιοκρισία
(συνέχ. καὶ τέλος). — * Ὁ ἀριθμὸς τρία (συνέχ.) —
Ἀγγέλματα. — Ἀριστείδους· Κρυπτογράφου· Ἡ ἔρωμα
βοσκοπούλα (ποίησις). — Δόξερ· Μιμῆκος· καὶ
Μαίρη (ποίησις). — Αἰώνιος Φίλος· Ἰδιαιτέρα ἐξ
Ἀθηνῶν ἀνταπόκρισις. — Εἰδήσεις.

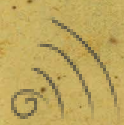
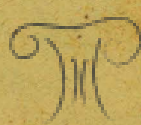
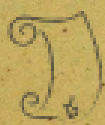
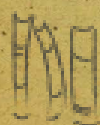
ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ

ΤΥΠΟΙΣ Ο «ΦΩΣΚΟΛΟΣ» Σ. ΚΑΥΟΚΕΦΑΛΟΥ

1893.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΩΤΗΣ
ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΝΕΟΥΡΥΟΥ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΣΦΑΛΛΟΥ ΠΡΟΪΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α. 23. 41. 46. 0058

ΙΑΤΟΜΙΑ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ ΕΤΑΙΡΙΣΜΟΥ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΕΤΑΙΡΙΣΜΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ ΕΤΑΙΡΙΣΜΟΥ

ΕΤΟΣ 1912

ΕΤΟΣ 1912

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

ΠΡΟΣΤΑΣΙΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΕΤΑΙΡΙΣΜΟΝ

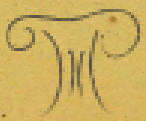
ΕΤΟΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΕΤΑΙΡΙΣΜΟΝ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΕΤΑΙΡΙΣΜΟΝ

ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΤΟΣ Β'.

1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1893

ΦΥΛΛ. ΚΖ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΙΤΑΛΟΙ

ΛΑΜΠΡΙΝΟΣ ΛΟΥΒΡΑΝΟΣ-ΤΣΕΛΕΝΤΑΝΟΣ (1)

ΠΑΝΤΟΤΕ ἐν Ἰταλίᾳ ἐθρηνήθη ἡ ἔλλειψις ἀληθῶν τεχνοκρίτων ἀπαθῶν καὶ ἀπροσωπολήπτων. Τοῦτο δὲ δύναται ν' ἀποδοθῇ εἰς διάφορα αἰτία. Καὶ πρῶτον, μεταξὺ τῶν ἄλλων, εἰς τὴν δυστροπίαν τῶν καλλιτεχνῶν ἐν γένει, ἰδίᾳ δὲ τῶν μεσημβρινῶν, εἰθισμένων εἰς τὸν ἐμπαιγμὸν καὶ τὴν κακεντρέχειαν ἐναντίον ἐκείνου, ὅστις βασιζόμενος ἐπὶ τῶν ἀποκτηθεῖσων γνώσεων, διὰ τῶν περιγητήσεων, τῆς πόλυχρονίου παρατηρητικότητος, παρίσχεται ὡς δικαστὴς μετρίοφρων τῶν ἔργων αὐτῶν. Ἐν Ἰταλίᾳ σπανίως ἐφάνη, ἀληθῶς εἰπεῖν, ἡ οἰκειότης ἐκείνη μεταξὺ τεχνοκρίτου καὶ καλλιτέχνου, μεταξὺ, ὡς μοι ἐπιτραπῇ ἡ ἔκφρασις, τοῦ κρινομένου καὶ τοῦ κρίνοντος. Οὕτω συχνάκις οἰκτείρομεν κρίσεις ὀλίγον σοβαρὰς ὀλίγον μεμελετημένας καὶ μὴ σεβομένας τὰς ἀρχὰς τῆς ἀληθοῦς Τέχνης, τῆς ἀνωτέρας πάσης συζητήσεως, παντὸς πείσματος καὶ πάσης ποταπῆς καὶ χαμερποῦς ἐκδικήσεως.

Ὁ Λαμπρινὸς Λουβράνος—Τσελεντάνος ἔλαχεν ἐκ φύσεως, δύναται τις εἰπεῖν, ὅλα τὰ προσόντα δοκίμου καὶ εὐσυνειδήτου τεχνοκρίτου καὶ πρὸ πάντων τὴν πρὸς τὴν καλλιτεχνίαν κλήσιν, μὴ διακεκομμένην καὶ σχεδὸν πατροπαράδοτον ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του. Ὁ Λουβράνος, καὶ περ μὴ γνωρίσας τὸν θάϊον αὐτοῦ Βερνάρδον Τσελεντάνον, ἕνα τῶν μάλλον περιδοτήτων ζωγράφων τοῦ αἰῶνός μας, οὐχ ἦιτον ἐκτίσαστο ὑπὸ τὴν σοφὴν διεύθυνσιν τοῦ πατρὸς του Λουδοβίκου, μηχανικοῦ καὶ ἀνδρὸς εὐρείας καὶ ἐμβριθοῦς μαθήσεως καὶ τοῦ ἐτέρου αὐτοῦ θείου Λουδοβίκου Τσελεντάνου, τεχνοκρίτου χαρίεντος καὶ ὀξύνου, τὴν φιλοκαλίαν ἐκείνην, τὴν τάσιν ἐκείνην πρὸς τὴν τέχνην καὶ εἰς τὴν μελέτην τῶν προβλημάτων αὐτῆς, ἀπαραίτητα προσόντα εἰς τοὺς περὶ τὴν τέχνην ἀσχολουμένους. Ὁ Λουβράνος κατ' εὐτυχίαν του ἠδυνήθη νὰ κρατῇ τὴν αὐτὴν φιλοκαλίαν καὶ τάσιν διὰ τῆς μελέτης τῶν ἔργων τοῦ θείου του, ἀρχόμενος ἐκ τῶν παιδικῶν, σχεδιασθέντων ἐν ἡλικίᾳ δεκατριῶν, ἐτῶν μέχρι τῶν μεγίστων καὶ σπουδαίων ἐπινοιών ἐκπληττουσῶν διὰ τε τὸ βάθος τῆς σκέψεως, τὴν ἀκρίβειαν τῆς τέχνης, τὴν φυσικότητα τοῦ συνόλου.

Τῶν πλεονεκτημάτων τούτων τὸ σύνολον ὤφειλεν ἀναμφιδόλως νὰ ἐπαυξήσῃ καὶ παγίωσιν τὸ καλλιτεχνικὸν ἐμφύτον τοῦ νεαροῦ συγγραφέως, οὕτως ὥστε λίαν ταχέως, μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἐγκυκλίων αὐτοῦ σπουδῶν, ἤρχισε γράφω εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ ἰταλικά περιοδικά, αἱ δὲ διατριβαὶ αὐτοῦ μετὰ λεπτότητος καὶ εὐρυμαθείας μὴ φορτικῆς ἀλλὰ διδακτικῆς, ἐνεποίησαν ἀρίστην ἐντύπωσιν.

Ὁ Λουβράνος κατέγινε τότε ἐναλλαξὲς εἰς τε τὰ νομικὰ καὶ εἰς τὴν γραμμολογίαν, ἡσχολήθη δὲ περὶ τὴν περιληφμένην αὐτῷ καλλιτεχνίαν. Συνειργάσθη εἰς τὴν *Gazzetta teatrale* τῆς Νεαπόλεως καὶ ἐχηρημάτισεν ἀνταποκριτὴς τῆς *Gazzetta artistica* τοῦ Πανόρμου, ἧς μετὰ ταῦτα ἀνεδείχθη διευθυντὴς ἐν Νεαπόλει. Αἱ περὶ τέχνης μελέται αὐτοῦ καταχωρισθεῖσαι ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ ἐφημερίδι πολὺ ἐξετιμήθησαν καὶ ὁ ἡμέτερος συγγραφεὺς προτεκτίσαστο τὸν ἐπικινὸν τῶν ἐπιφανεστέρων καλλιτεχνῶν καὶ λογίων.

Διακοπέτης τῆς δημοσιεύσεως τῆς *Gazzetta artistica* τοῦ Πανόρμου, ὁ Λουβράνος ἱδρύσεν ἐν Νεαπόλει περιοδικὸν τεχνῶν καὶ γραμμάτων ὑπὸ τὴν αὐτὸν τίτλον τοῦ ἄλλοτε Σικελικοῦ περιοδικοῦ, ἐπὶ τῷ εὐγενεῖ σκοπῷ τοῦ νὰ προσαγάγῃ τὴν ἠθικὴν καὶ ὕλικὴν ὠφέλειαν τῶν ὁμάδων τῶν ταχθεισῶν εἰς τὴν λατρείαν τῆς τέχνης. Ὁ βίος τοῦ περιοδικοῦ ὑπῆρξε βραχύς ἀλλ' ἀκμαῖος καὶ ἡ πρόωρος αὐτοῦ διακοπὴ πλείους ἐλύπησεν. Ἐκ τῶν ἐν τῷ εἰρημένῳ περιοδικῷ καταχωρισθεισῶν διατριβῶν ἀναφέρω πλήρη καὶ περισπούδαστον μελέτην περὶ τοῦ Φιλίππου Παλίτσου. 2)

Ὁ μέγας καὶ γηραιὸς ζωγράφος ἐξετάζεται καθ' ὅλον τὸν καλλιτεχνικὸν αὐτοῦ βίον καὶ ἐκ τῆς λεπτῆς ἀναλύσεως τοῦ τεχνοκρίτου ἐξέχουσι τὰ πλεονεκτήματά τῆς παλιτραινῆς τέχνης. Ὁ Λουβράνος ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ διευθυνομένῃ *Gazzetta artistica* παρέσχεν ἐπιφανῆ δείγματα τῆς σημασίας, ἣν πρέπει τις ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν καλλιτεχνίαν.

(1) Σημ. Δ.Μ. Ἡ ἀνωτέρω δημοσιευομένη σκιαγραφία τοῦ νεαροῦ μὲν ἀλλὰ περηνισμένου καλλιτέχνου κ. Λαμπρινοῦ Λουβράνου Τσελεντάνου ὀφείλεται εἰς τὸν δεξιὸν καὶ δοκιμώτατον κήρυκα ἐνὸς τῶν σπουδαιωτέρων πολιτικῶν καὶ φιλοκαλῶν ἰταλῶν δημοσιογράφων, τοῦ διατρίπου *Giornale Di Scanno*, διὰ τῶν ὁνύματός τοῦ ὁποῦν τιμῶνται σήμερον αἱ στήλαι τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ.

2) Φίλιππος Παλίτσος μέγας ζωγράφος, ζῶν ἐν: Ἀδρούτσου τῆς Νεαπόλεως γενν. ἐν Βάστα τοῦ 1818.

ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

κὴν κριτικὴν κατὰ τρόπον τούτῳ οὐδὲν ἀποκλειστικόν. Πράγματι συχνάκις κατεχώρισε διατριβὰς περὶ τέχνης τοῦ *Matranga*, τοῦ *Pometti*, καὶ αὐτοῦ τοῦ συντάκτου τῆς παρούσης διατριβῆς, ἄνευ τῆς ἀξιώσεως, ὅπως οἱ συνεργάται αὐτοῦ συμμερίζονται πάσας τὰς ὑπ' αὐτοῦ προσέδω- μέναι καλλιτεχνικάς ἀρχάς. Οὐδεὶς ὅμως ἀπ' αὐτῶν πιστεύει ὅτι ἡ διακοπὴ τῆς *Gazzetta artistica* ἀνεχαίτισσε τὴν ἀκάματον δραστηριότητα τοῦ ἀνεψιῦ τοῦ Βερνάρδου Τσελεν- τάνου. Ἐχρημάτισε συνεργάτης τῆς *Cronaca Partenopea* τῆς *Psiche* τοῦ Πανόρμου, ἐν ᾗ ἐδημοσίευσεν σύντομον κρίσιν περὶ τοῦ χαριέντος τυρηνοῦ συγγραφέως *Orazio Grandi*, τῆς *Rivista Letteraria* τῆς Νεαπόλεως, διευθυνομένης ὑπὸ τοῦ *Giordano*, τοῦ *Giornale dei ragazzini* τῆς *Cronaca bizantina* καὶ ἄλλων πολλῶν ἰταλικῶν καὶ ἀλλοδαπῶν περιοδικῶν. Ἐγραψεν ἐπίσης εἰς τὰς ἰταλικὰς πολιτικὰς ἐφημερίδας τὰς μᾶλλον διαδεδο- μένας, ὡς εἰς τὸν *Corriere di Palermo*, ἐν τῇ *Gazzetta Siciliana* εἰς τὸ *Pungolo* τῆς Νεαπόλεως, ὅπου ἐδημοσίευσεν ἐν ἑκ τῶν πρώτων χαριέντων δοκιμῶν τεχ- νοκρισίας περὶ τοῦ *Saverio Artamura* τοῦ γράψαντος τὸν Κένταυρον Χίρωνα τοῦ φιλοπάτριδος στρατιώτου καὶ καλλιτέχνου. Νῦν γράφει ἐν τῇ *Fortunio* καὶ τῇ *Roma letteraria*. Αἱ ἐμβριθεῖς καὶ οὐσιώδεις διατριβαὶ αὐτοῦ πλή- ρεις ἰδεῶν καὶ παραινέσεων πρὸς τοὺς καλλιτέχνας διεγεί- ρουσι πάντοτε ζωηρὰς συζητήσεις ἀποδεικνύουσας ὅπως ὑπο- λήψεως ἀπολαύει ὁ Λουβράνος παρὰ τῶν καθ' ἡμᾶς καλλι- τεχνῶν. Πρὸ μικροῦ χρόνου ὁ ἡμέτερος τεχνοκρίτης ἐδημοσίευσεν, ἐκδίδοντος *Luigi Piero*, βιβλίον μεγίστου ἐνδιαφέροντος περὶ τοῦ δαίμονος τοῦ Βερνάρδου Τσελεντάνου. Πολὺ δ' ἀπέκ- τεινόμεν, εἰς διελάμβανον περὶ τοῦ τελεσφόρου τῆς τοι- αύτης δημοσιεύσεως. Ἀρκεῖ νὰ μάθῃ ὁ ἀναγινώσκων τὰς βραχείας ταύτας βιογραφικὰς σημειώσεις, ὅτι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος συγγραφεὺς ἔτυχεν ἀρθρῶν ἀληθῶς ἐνθουσιωδῶν καὶ ἐπιστολῶν λίαν κολακευτικῶν ἐκ τῶν ἐπιφανέστερων ἰτα- λῶν λογίων, ὡς ἐκ τῶν *Barrili*, *Lessona*, *Mazzoni*, *Antona-Traversi*, *Sperani*, *Corfonti* κτλ. Μεταξὺ τῶν ξένων συγγραφέων ἐπῆνυσαν τὴν διαπρεπῆ ἡμῶν φίλον ὁ *Diaz-Plaza*, καθηγητὴς ἐν Γαδεΐροις καὶ εἰς τὰ ἰταλι- κά λίαν καταγινόμενος, ὁ *Ferrua* διευθυντὴς τοῦ *Journal des Savants*, ὁ *Cuka*, ὁ *Marek*, ἡ *Melang-Scodnik*, ὁ *Vaclari*, ὁ *Giner de Los Rios* καὶ ἄλλοι. (1) Νῦν ὁ Λου- βράνος ἐτοιμάζει διαφόρους τόμους περὶ κριτικῆς καὶ ἱστο- ρίας, καὶ ἕνα ἐκ διηγημάτων, τινὰ τῶν ὁποίων καλλιτεχ- νικῆς ὑποθέσεως. Οὗτος ἀπέχει περισσότερον τοῦ τριακοσίου ἢ τοῦ εικοσίου ἔτους καὶ ἐν Νεαπόλει κατέλαβε μεταξὺ τῶν τεχνοκρατῶν ἐπιφανῆ θέσιν. Εἶνε δὲ θλιβερόν δι' ἡμᾶς, ὅτι γοητευθεὶς ὑπὸ τῆς ἀπαρμιλλοῦ καλλιτεχνικῆς καλλο- νῆς τῆς *alma mater* τῆς Ρώμης, σκοπεύει ν' ἀπέλθῃ ὅσον τάχιον τῆς γενετείρας Νεαπόλεως· καὶ ἐκεῖ ν' ἀποκαταστη- θῇ. Παρηγορούμεθα ὅμως ἀναλογιζόμενοι ὅτι ἐκ τῶν μεγάλων ἰχνῶν τῆς Ἀρχαίας Τέχνης θέλει ἀρυσθῇ ἐμπνευσιν, αἰωρούμενος πάντοτε εἰς κριτικὴν καλλιλογικῶς ὑψηλὴν καὶ ἰκαλοπρεπῶς διεκδικούσαν τὴν ἀρχαίαν ἡμῶν δόξαν.

Dott GENNARO DI SCANNO

Νεαπολὶς, 2 Ἰουλίου 1893.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΟΥΣΙΟΥ ΝΕΟΥ

ΤΟ ΔΕΙΠΝΟΝ

ΑΠΟΡΕ μη σματῆσθαι πρὸ τοῦ μεγάρου τῆς Ὀπο- κομήσεως Αὐρηλίας· μάστιζον κελῶς τοὺς ἵππους καὶ καλπάζων διευδύνθητι πρὸς τὸ ἀγροκήπιον τοῦ Ἀρθούρου. — Ταῦτα εἰπὼν ὁ οὕτω λαλήσας νέος, εἰς- ἦλθεν εἰς τὸ κομψὸν ὄχημά του, ἤναψε τὸ σιγάρων καὶ ἐδυθίσθη ἐντὸς τίνος γωνίας τῆς ἀμάξης.

Οἱ ἵπποι ἐπέτῳν ὥς ἐν ῥιπῇ ὀρθαλμοῦ ὁ νέος ἐφθα- σεν εἰς τὸ τοῦ Ἀρθούρου οἶκημα. Ταχύς καὶ ἐλαφρὸς κατέβη τῆς ἀμάξης, ἔδωκε τὰς δεούσας διαταγὰς πρὸς τὸν ἡνίοχον, ἔπειτα ἐπιστήμως εἰσῆλθεν ἐν τῇ λαμπρῶς φωταγωγημένῃ οἰκίᾳ ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας ἐπιδεικτικῶς ἔκειτο τράπεζα πλουσίως παρεσκευασμένη.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ Ἀρθούρος ἐώρταζε δι' ἐνὸς δειπνοῦ τὴν ἐπέτειον ἐορτὴν του. Γυναῖκες δὲν ὑπῆρχον ἐν αὐτῷ· ἦτο δειπνον, ἐπιτραπήτω ἡμῖν ἡ ἔκφρασις, νέαν- δρον, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα κατ' ἔτος δίδουσιν οἱ ἀπο- σφραγίσμενοι τὸ εὐγενὲς φύλον. ἐξ ὧν πράγματι ἦτο ὁ Ἀρθούρος.

Ὁ Ἑρνέστος προὔπανθηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀρθούρου παρουσιά- σθη πρὸς τοὺς συνδικητήμονας. Δὲν ἦτο μὲν ὠραῖος, ἐνεδύετο ὅμως κομψῶς, καὶ ἐν συνόλῳ ἡδυνάτο τις νὰ χαρακτηρί- σῃ αὐτὸν ὡς κενόδοξον καὶ ἐλαφρόνα. Κάτοχος γνώσεών τινων, τὸ πᾶν κατεπρόνει, τὸ πᾶν ἐχλεύαζε· οὐδὲν δι' αὐ- τὸν ἦτο ἀκατόρθωτον, πᾶσα ἐρωτικὴ συνάντησις ἀδύνατον νὰ μὴ τῷ ἐπετύγχανεν. Ἐκαυχᾶτο ἐπὶ κατακτήσεσιν ἀ- γνώστοις, ἐνίοτε δὲ ἐκομπορήμονει ἐκθέτων τὸ ὄνομα αξιο- σεβάστου τινὸς κυρίας· ἡ διεκγωγή του αὕτη κατέστησεν αὐ- τὴν μισητὴν εἰς πολλοὺς, καὶ ἀπείρους τῷ ἐπέσυρεν ἐχ- θρούς. Ἐκάθησαν λοιπὸν οἱ νέοι εἰς τὴν τράπεζαν· αἱ συζητήσεις αὐτῶν διάφορα εἶχον θέματα, μέχρις οὗ μετὰ τὴν ἐκπωμάτισιν τῶν φιαλῶν τοῦ χαμπανίτου ἐσφάφησαν καὶ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου γυναῖκες. Τότε αἱ φαντασίαι ἐξ- ἠφθῆσαν, ἤρχισαν αἱ διαφωνίαι, καὶ αἱ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον δηκτικαὶ ἐκείναι γλώσσαι ἐκοψαν ὅσα ἡδυνή- θησαν ἐπὶ ταύτης ἡ ἐκείνης.

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Τὸ δειπνον ἐτελείωσεν. Ὁ Ἑρνέστος τὴν ὀδοντογλυφίδα διὰ τῶν χειλέων ἔχων, τὸν ἀντίχειρα ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ περιγηθίου, καὶ τοὺς ὀρθαλμοὺς μελαγχολικῶς ὑψωμένους ἐπὶ τῆς ὁροφῆς, ἐξέχεε, κατὰ τὸ σῆναι, τὴν εἰρωνίαν καὶ κακολογίαν του ἐνώπιον τῆς φαιδρᾶς συντροφίας. Αἱ γυναῖκες ὄλαι τῆς μικρᾶς πόλεως βαρβάρως προσηνέχθησαν ὀλοκαύτωμα εἰς τὴν ἀφρόντιδα κενοδοξίαν του. Οὔτε καλλονὴ, οὔτε κοινωνικὴ θέσις, οὔτε πλοῦτος ἡδυνήθησαν νὰ χαλινα- γωγήσωσι τὸν ἀδυσώπητον τοῦτον Ἀδωνιν.

Προεφέρθη παρά τινος τῶν προσκεκλημένων ὄνομά τι.

Ἦτο τὸ ὄνομα νεονύμφου περικαλλοῦς καὶ πλουσίας, ἥτις πρὸ ὀλίγων μόνον μηνῶν κατῴκει ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, καὶ κατὰ τῆς τιμιότητος τῆς ὁποίας ἡ κακολογία ἡ τοσοῦτω ἐφευρετικὴ περὶ τὸ πλάττειν, δὲν ἡδυνήθη ἀκόμη ν' ἀνοίξῃ ῥῆγμα.

— Πᾶ ! — εἶπεν ὁ Ἑρνέστος, ἐνθ' ἡ φιλοσοφικότητις χειρο- νομίας ἐπὶ τῆς ἀγάθης εἰς τὴν ἀλόγιστον τοῦ λαμ- πτήρος. — Πᾶ ! Αὕτη, ὡς τὸσαι ἄλλαι, δὲν περᾶσθαι ἀπὸ τὰ χειρὶ καὶ ταῦτα.

ΑΡΧΑΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΛΕΞΟΥΠΟΥ

—Τὸ νομίζετε;... εἶπε χλευαστικῇ τῇ φωνῇ.

—Δὲν τὸ νομίζω, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος... Καὶ σιχηματίζω, κύριοι, ὅτι πρὶν παρελθῶσι δύο μῆνες, θὰ σᾶς παρέξω τὰς ἀποδείξεις, διὰ νὰ σκεπτεσθε καὶ ὑμεῖς, ὡς ἐγώ.

—Δεκτὸν τὸ σιχημα, ἀνέκραξεν ἐν χορῷ εἰ προσκεκλημένοι.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μετὰ βραχυχρόνιον πολιορκίαν τῆς ἐν λόγῳ κυρίας, ὁ Ἑρνέστος ἀπεφάσισε νὰ τῇ πέμψῃ τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν:

Κυρία,

Ἐἴναι ἴσως ἀνάγκη, ἵνα ἡ γραφίς μου ἐπικαλέσῃ ἐν ταύτῃ, ὅτι διὰ τῶν ὀρθαλμῶν μου, τῆς συμπεριφορᾶς μου, τῶν περιποιήσεών μου καὶ τῆς ἀμνηχνίας μου ἐξέφρασα ὑμῖν ἤδη; πρὸ τριῶν ἐβδομάδων προσεκολλήθη ἐν τῇ ἰχνη σας, καὶ ὡς σικὰ ὑμῶν παντοῦ σᾶς ἀκολουθῶ. Δὲν ζῶ ἢ δι' ὑμᾶς, δὲν ἐλπίζω ἢ ἐν ὑμῖν. Ὁρᾶτε ὡς ἄγγελος τοῦ Ὑψίστου, δι' ἐμὲ εἰσθε ὁ ἀκτινοβόλος ἀστὴρ ὁ φωτίζων τὴν ἐρεβώδη ὑπαρξίν μου, καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ δορυφόρος πλαγνήτης τὸν ὁποῖον ὀπισθεν ὑμῶν σύρετε κατὰ τὴν λαμπρὰν πορείαν σας. Μὴ λοιπὸν αὐστηρὸν τὸ βλέμμα σρέψετε ἐπ' ἐμοῦ, καὶ μάθετε ἀπαξ ὁποῖον θεσχυρὸν ἀφοσιώσεως καὶ ἔρωτος κλείει ἡ ἀείποτε δι' ὑμᾶς πάλλουςα αὕτη καρδία.

«ΕΡΝΕΣΤΟΣ.»

Ἡ ἀπάντησις δὲν ἐδράδυνε νὰ ἔλθῃ. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὑπηρετῆς ἐδίδοι τῷ Ἑρνέστῳ τὸ ἐπόμενον γραμματικόν:

«Κύριε,

Ἡ διχωγὴ σας μὲ προσβάλλει, αἱ κοῦφοι προθυμίαι σας μὲ ἐνοχλοῦσιν, ὁ ἔρωτς σας μοὶ ἀπαρτίζει. Μίαν χάριν μόνον ἐπικαλοῦμαι πρὸς ὑμῶν δηλ. νὰ μὲ ἀρήσῃτε ἡσυχὸν διότι μοὶ εἰσθε πολὺ ἀηδής.

«Κ.»

—Ἀπήντησεν! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρνέστος δεχόμενος τὴν ἐρωτικὴν ταύτην ἐπιστολήν. Τέλος; θὰ γίνῃ ἰδική μου.

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ

Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, ὁ Ἑρνέστος ἔλαβε διὰ τοῦ ταχυδρομείου ἄλλην ἐπιστολήν περιέχουσαν τὰ ἑξῆς.

«Κύριε,

Μὴ σπεύσητε πρὸς παρεξήγησιν τοῦ διαθήματός μου τοῦτον. Τὰ ἐντιμότερα αἰσθήματα μὲ ἀναγκάζουσι νὰ σᾶς γράψω. Πρέπει νὰ σᾶς ὁμιλήσω εἰς τὰς ἐννέα μ.μ. σᾶς περιμένω· πρόκειται περὶ τῆς ἡσυχίας μου, περὶ τῆς ζωῆς μου.»

—Τὸ καυμένο τὸ περισεράκι! εἶπε καθ' ἐκυτὸν ὁ Ἑρνέστος ποιῶν νεῦμα ἀνεκράξου θριάμβου.

Η ΦΡΕΝΑΠΑΤΗ

—Θὰ σᾶς ἀκολουθῶ, ἔλεγεν ἐν παραφορᾷ ὁ Ἑρνέστος.

—ὦ! κύριε, ἀπεκρίνατο ἡ Κλοτίλδη, καὶ ἐν τῇ φωνῇ αὐτῆς ὑπῆρχε τόνος ἀδιοράτου εἰρωνίας, ὦ Κύριε, καὶ δὲν κατεσχάσατε τὴν ὑπαρξίν μου φρικώδῃ; ὁ σύζυγός μου ἀνεκάλυψε τὰς πρὸς ἐμὲ ἀσχολίας σας καὶ καπέλαβε τὰς ἐπιστολάς σας. Ἀνάγκη νὰ μοὶ ὑποσχεθῇτε ὅτι θὰ παραιτηθῇτε τοῦ ἄφρονος τούτου πάθους: πρὸς χάριν μου ἀπομακρυνθῇτε, φύγετέ με, δὲν γινώριζετε ὅποιος μετέρχεται βίας ὁ σύζυγός μου, καὶ εἰς τίνας ὑπερβολὰς δύναται νὰ τὸν φέρῃ ἡ ὀργή. Λάθετε οἶκτον, σᾶς ἰκετεύω, δι' ὑμᾶς καὶ δι' ἐμὲ, μὴ ρίψετε ἐπὶ τῆς ἐνώσεώς μας ταύτης τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν καταστροφὴν· ἀποβάλετε τὰς κινδυνώδεις ταύτας ἐλπίδας, εὐσπλαγχνισθῇτέ με.

—Τί θέλετε, τί ἀπαιτεῖτε παρ' ἐμοῦ; ἐπανέλαθεν ἐπὶ τὸ δραματικώτερον ὁ Ἑρνέστος, διὰτὶ οἱ ἄλογοι οὗτοι φόβοι, ὁ ἔρωτς μου θέλει εἰσθαι ὁ ὑμέτερος πρῶταχος,

θὰ σᾶς ὑπερκατίσω ἐναντίον ἀναξίου συζύγου, καὶ θὰ ἐμποδίσω τὴν παράλογον ταύτην ἀναχώρησιν.

—Ἀλλὰ τὸ βλέπετε, Κύριε, ἐντὸς μιᾶς ὥρας ἀναχωροῦμεν, δὲν ἔχω νὰ ἐτοιμάσω ἢ τὸ κιβώτιον τοῦτο.

—Καὶ ἡ κυρία Κλοτίλδη ἐδείκνυνεν ὑψηλὸν τι καὶ μακρὸν κιβώτιον ἐν μέσῳ τοῦ δωματίου κείμενον.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ

Ἐν τούτοις διεκρίθη θόρυβος ἀμάξης ἥτις ἐσταμάτησεν εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου. Ὁ Ἑρνέστος φρικώδως ὠχρίασεν.

Εὐθὺς ἤκούσθη τις ἀναβαίνων τὴν κλίμακα..... Ὁ Ἑρνέστος πελιδνὸς ὑπὸ τοῦ τρόμου, ὡς ἀληθῆς μεγαλορρήμων, ἔρριψε πέραξ ἐκυτοῦ βλέμμα ἀπελπι.....

—Κρύφθητε, Κύριε, κρύφθητε, ἐκραύγασεν ἡ ἀτυχῆς γυνὴ· εἶναι ὁ σύζυγός μου· ἐάν σᾶς εὕρῃ ἐδῶ ἐχάθημεν καὶ οἱ δύο,

—Ποῦ νὰ φύγω; ποῦ νὰ κρυθῶ; ἐτραύλισεν ὁ Ἑρνέστος.... πόθεν νὰ ἐξέλθω;..... τί νὰ κάμω; καὶ οἱ ὀδόντες του συνεκρούοντο ὑπὸ τοῦ τρόμου.

Μειδίσμα ἀνεκράστου περιφρονήσεως ἐπλανήθη ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς νεκρᾶς συζύγου. Ὁ θόρυβος τῶν βημάτων ἐπλησίασε.

ΤΟ ΚΙΒΩΤΙΟΝ

Ὁ σύζυγός μου, ὁ σύζυγός μου, κύριε, ἀνέκραξεν ἡ ἀτυχῆς Κλοτίλδη, σεῖς μὲ ἀφανίζετε· κρύφθητε κύριε, κρύφθητε διὰ τὴν Θεάν!.....

—Ἀλλὰ ποῦ νὰ κρυθῶ, Θεέ μου, ποῦ... ἐπιθύρσεν ὁ ἄθλιος Ἑρνέστος, περιστρέφων βλέμματα ὑελώδη σχεδὸν ὑπὸ τοῦ τρόμου κατασταθέντα.

Ἄ! ἐκεῖ... εἰς τὸ κιβώτιον ἐκεῖνο, εἶπεν ἡ Κλοτίλδη δεικνύουσα τὴν μέγα κιβώτιον ὅπερ ἔκειτο ὀλάνοικτον ἐν μέσῳ τοῦ δωματίου· ταχύνατε, σᾶς παρακαλῶ, σπεύσατε. Ἐγὼ θὰ ἀπομακρύνω μὲ τρόπον τὸν σύζυγόν μου, θὰ βραδύνω τὴν ἀναχώρησίν μας.... θὰ ὑποκριθῶ τὴν ἀθνηϊ... ἀλλὰ διὰ τὴν Θεὸν κάμετε γρήγορα....

Καὶ ἰδοὺ ἡ θύρα ὠθεῖται, ἀνδρική δὲ φωνὴ ἔρωτ'·—Διατί εἰσαι κλεισμένη, Κλοτίλδη; ἀνοιξον, ἀνοιξον, ἐγὼ εἶμαι.

Καιρὸς βραδύτητος δὲν ἦτο πλέον· ἐν μέρει δι' ἔρωτα, ἐν μέρει διὰ φόβον, ὁ Ἑρνέστος ἐξηπλώθη ἐν τῷ κιβωτίῳ καὶ τὸ πῶμα ἐκλείσθη ἐπ' αὐτοῦ.

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

Ἀρήκαμεν τὸν ἡμέτερον ἥρωα καθ' ἣν στιγμὴν ὑπέικων εἰς αἰσθήματα πράγματι ὀλίγον ἡρωϊκὰ παρεδέχετο νὰ κλεισθῇ ἐν τῷ κιβωτίῳ. Μόλις λοιπὸν τὸ πῶμα ἔπεσεν ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἡ θύρα ἠνοίχθη.

—Καὶ πῶς δὲν ἐτοιμάσθης ἀκόμη, εἶπεν ὁ κύριος Γεώργιος, σὲ μόνον περιμένουσιν· ἐμπρὸς, Κλοτίλδη, πηγαίνουμεν.

—Ἀγαπητέ μοι Γεώργιε, εἶμαι τόσο ἀδιάθετος... δὲν δύναμαι....

—Τί, ἔχομεν πάλιν καμμίαν νέαν φαντασιοπληξίαν; ἐπανάλαβεν ὁ σύζυγός δι' ἀγροίκου φωνῆς, νομίζεις ὅτι πάντοτε θὰ ἦμαι τὸ παίγνιον τῶν υποκριτικῶν ἀδιαθεσιῶν σου; Ποτὲ δὲν σὲ εἶδον τόσο εὐδιάθετον ὅσον τώρα. Θὰ ἀναχωρήσωμεν, καὶ θὰ ἀναχωρήσωμεν ἀμέσως, εἰς τὴν στιγμὴν, ἐάν δὲν θέλεις νὰ πιστεύσω τὰς ἀνοήτους ἐκείνας φωνασκίας τοῦ εὐήθους Ἑρνέστου.

Καὶ ἄνευ προσθήκης ἐτέρας λέξεως, ὁ κύριος Γεώργιος διὰ διπλῆς στροφῆς ἐκλείδωσε τὸ κιβώτιον τὸ κλειὸν τὸν οἰηματὶαν Ἑρνέστον. Καλέσας ἔπειτα δύο εὐρώστους ὑπηρετὰς νὰ μεταφέρωσι τὸ ὄργανόν αὐτοῦ (ὁπλο) καὶ μετ' αὐτῶν κατέβη τὴν κλίμακα ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς Κλοτίλδης. Μετ' οὗ ποῦ τὸ κιβώτιον ἐτάθη ὀπίσθην βαρύνον ἐνδοπορεύσας.

μάξης, ἥτις ἀνεχώρησε κατεσπευσμένως, προσλόπτουσα ἐπὶ τοῦ ἀτάκτου λιθοστρώτου τῆς μικρᾶς πόλεως.

ΘΑΔΙΟΡΙΑ ΚΙΒΩΤΙΟΥ

Μέχρι τοῦδε ὁ Ἑρνέστος δὲν ἀντελήθη τῆς οἰκτρᾶς θέσεως αὐτοῦ. Ἄλλ' αἰσθανόμενος ὅτι τὸν ἀνέγειρον, καὶ ἐννοῶν ὅτι τὸ κιβώτιον προσεδέθη ὀπισθεν ὁδοπορικῆς ἀμάξης ἐθλίβη τὴν καρδίαν ὑπὸ φρικώδους ἀδημονίας. — Ποῦ ἐπορεύετο; ποῦ τὸν μετέφερον; πῶς θὰ ἐξήρχετο τοῦ τόφρου ἐκείνου, ἐποῦ ζῶν ἐκλείσθη; τί θὰ ἀπαγίνοτο ἐὰν δὲν ἀπέβησκε πρότερον ὑπὸ τρόμου καὶ καταπονήσεως; Κατεχόμενος ὑπὸ τῶν ἀνιερῶν τούτων σκέψεων συνεστρεφετο ὁ δυστυχὴς ἐπιπρόνως ἐντὸς τοῦ ὀχλήρου περικαλύμματός του· ἐντρομος δὲ διὰ τῶν χειρῶν διηρῶν τὰς πλευρὰς τῆς εἰκτικῆς αὐτοῦ. Ἐκαστος τιναγμὸς τῆς ἀμάξης τῷ ἀπέσπα στεναγμὸν, καὶ Κύριος οἶδεν, ἐὰν ἡ ἀθλία ἄμαξα ὀφίστατο ἢ ὄχι τιναγμούς. Τὸς νεφροὺς οἰκτρῶς ἔχων πεπιεσμένους ὑπὸ τῆς προσφύσεως τῆς σαιίδος, τὴν κεφαλὴν συγκεχυμένην καὶ βαρεῖαν, τὰς πλευρὰς τεθλασμένας, ὁ Ἑρνέστος ἔταξεν εἰς πάντας τοὺς ἀγίους, καὶ μετεμελεῖτο, σὺς τὸ ὀρκίζομαι, μετεμελεῖτο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν διὰ τοὺς κομπασμούς του καὶ διὰ τὴν φήμην του περὶ τὰ ἐρωτικά κατορθώματα.

Ἡ ἄμαξα ἐξηκολούθει τρέχουσα,

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑΣ

Ἐνόησεν εὐθὺς ὁ Ἑρνέστος ἐκ τῆς ὀμαλωτέρας κινήσεως τῆς ἀμάξης, ὅτι ἐγκατέλιπον τὸ λιθοστρώτον, καὶ ἔτρεχον ἐπὶ τῆς λεωφόρου. Ὑπῆρξε στιγμή ἀναψύσεως καὶ παρηγορίας διὰ τὸν πολυπαθὴ νέον· πλὴν ἡ εὐτυχία αὕτη ὀλίγον διήρκεσεν. Οἱ μαστισμοὶ τοῦ ἡνίοχου καὶ αἱ ἀλλεπάλληλαι ἀναπηδήσεις τῆς ἀμάξης τὸν ἔκαμον νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἔλαβον πλαγίαν ὁδὸν, εἰ, τὰς τροχιάς τῆς ὁποίας μὲ φρικώδεις τιναγμοὺς οἱ τροχοὶ ἐβυθίζοντο. Ἀνυπόφορος κατέστη ἡ βάρανος, ὁ δὲ Ἑρνέστος καταβληθεὶς ὑπὸ τοῦ ἄλγους, τῆς ἀπελπισίας καὶ τοῦ τρόμου ἔχασε τὰς αἰσθήσεις.

ΤΟ ΤΕΝΑΓΟΣ

Ἀσυνήθως θύρβος ἀπέσπασε τὸν Ἑρνέστον ἀπὸ τῆς ὀδυρᾶς καρώσεως. Ἦσαν κραυγαί, ὄρκοι, μαστισμοί, ὀλουγμοί, κατάραι, δυνάμειναι νὰ καταπλήξωσιν ὁλόκληρον τάγμα πυροβολικῶν. Ἡ ἄμαξα εἶχε σταματήσει.

Ὁ Ἑρνέστος ἤκουσθη.

— Ἀνόητε! ἐκραύχασεν ὁ κύριος Γεώργιος, ἐλθσπόνησες τὸν Βάλτον.

Ἡ ἄμαξα ἐπανελάθε βραδέως τὸν δρόμον της, καὶ ὁ Ἑρνέστος ἀδημονῶν ἤκουσε τὸν φιλοῖσθον τῶν ὕδατων ποταμοῦ, τὰ κύματα τοῦ ὁποίου ἐπλάσσαν αὐτὴν.

Κατόπιν νέας προσπάθειάς τοῦ ἡνίοχου, ἡ ἄμαξα ἐβυθίσθη ἐπὶ μᾶλλον, καὶ τὸ ὕδωρ εἰσέλασεν εἰς τὸ κιβώτιον. Ὁ Ἑρνέστος ἐνόμισεν ἑαυτὸν ἀπολεσθέντα.

Καὶ πάλιν ὑπὸ τοῦ φόβου ἐλειποθύμησε.

ΚΕΝΑΙΒΑΠΙΔΕΣ

Τὸ ἀπροσδόκητον λουτρόν τὸ ἀμύθη χορηγηθὲν, οὐδὲν ἄλλο δυσάρεστον ἐπέφερε τοῦ Ἑρνέστου ἢ πολὺ ζωρὰν αἰσθῆναι ψυχούς. Εἰς ἀμοιβὴν δὲ ἡ ὑδρορροή ἐκείνη κατ' ἀντίστροφον ἐννοίαν, ἀνακαλοῦσα αὐτὸν εἰς τὴν ζωὴν τὸν ἔκαμεν ἵνα μὲ ψυχραιμίαν θεωρήσῃ ἀπ' εὐθείας τὸ ἀληθὲς αἰτιον τῆς δυσχεροῦς θέσεώς του! Ἐλεγε δὲ καθ' ἑαυτὸν, οἱ ἐπὶ τέλος ἡ Κλοτίλδη ἦις τὸν ὑπεδέχθη μὲ τινα εὐμένειαν δὲν θὰ ἐπεθύμει τὴν ἀπώλειάν του. Ἀφ' ἑτέρου ἢ ἐν τῷ κιβώτιῳ παρὸν αὐτοῦ Ἑρνέστου καθύψτετο τῆς ἀπολύσεως τῆς νεαρᾶς συγγενῆς ὑπὸ πᾶν ἄλλο, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι αὕτη

ἤθελε μεταχειρισθῇ πᾶν μέσον ὅπως τὸν λουτρώσῃ. Παρηγορηθεὶς ὀλίγον ὑπὸ τῶν παραμυθητικῶν τούτων σκέψεων ὁ Ἑρνέστος, ὑπέκων ἀκακικῶς εἰς τὰς συνήθεις μεγαλαυχίας του, συνεπέρανεν ὅτι ἡ Κλοτίλδη ἤθελεν ἐκτιμᾶσαι τὴν ἀνοχὴν του δι' ὅσα ὑπὲρ αὐτῆς ὑπέμεινε. Δὲν ἦτο ἀρκούσα ἀπόδειξις τοῦ πρὸς αὐτὴν διακαοῦς ἐρωτός του; Αἱ δὲ γυναῖκες δὲν εἶναι πάντοτε διατεθειμέναι πρὸς ἀμοιβὴν ἐρωτός διὰ πραγματικῶν ὑσιῶν, ἐκδηλουμένου;

Η ΕΦΟΔΟΣ

Οὕτω λοιπὸν ὁ Ἑρνέστος ἐγκατελείπετο εἰς τοὺς διολογισμούς του, ὅτε συμβῶν ἀπροσδόκητον ἦλθεν, ἵνα καὶ πάλιν τὸν ῥίψῃ εἰς νέας ἀμνηχανίας καὶ νέας ἀγωνίας. Φωνὴ βροντώδης ἔκραξε:— Σταθίτε.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἄμαξα προέβη, ὁ Ἑρνέστος ἤκουσε κρότον πυροβόλου βόλου.

Ἡ ἄμαξα αἶφνης ἐστάθη.

Ἐπὶ στιγμήν ἤκούετο πάλιν ἔπειτα κραυγαί, στεναγμοί, βλασφημίαι, ἔπειτα τίποτε πλέον.....

Ὁ Ἑρνέστος ἐφρίττεν ὑπὸ τοῦ τρόμου. Ἡ ἀπκυδῆσται ὑπὸ τῶν συμβαμάτων τῆς ἐσπέρας κεφαλὴ του ἐταράσσεται. Ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο παύσιον φρικαίεου οὐνείρου καὶ μὲ ἰσχυρὰς κραυγὰς ἐπεκαλεῖτο τὴν ἀφύπναισιν. Ἡ ἀπάτη αὕτη δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ τὰ σχοινία δι' ὧν ἦτο προσδεσμένον τὸ κιβώτιον ἐν τῇ ἀμάξῃ ἐκόπησαν, καὶ ἀγροίκως ἀφῆθεν ἔπεσον κάτω. Οἱ δὲ λησταὶ μετὰ ταῦτα συνέστησαν συμβούλιον, ἐὰν ἀμέσως ἐπρεπε νὰ μεταφέρωσι τὴν λείαν.

Εἰς τὰ ὧτα τοῦ Ἑρνέστου ἐφθασαν αἱ φοβεραὶ αὗται λέξεις.

— Ὁ Κύριος ἐξέψυξεν, ἡ νέα κυρία ἀκόμη θὰ ζήσῃ, ἀλλ' ὁ ἡνίοχος ἐσώθη καὶ ἡμπορεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ ἐδῶ μὲ βοηθούς. Ἄς μεταφέρωμεν τὰ σκεύη εἰς τὸ σπῆλαιόν μας ὅπου οὐδὲ δύναται νὰ ταράξῃ τὰς ἀσυχλίας μας.

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ

Οἱ λησταὶ ἀνέγειρον τὸ κιβώτιον καὶ βαδίσαντες ἐπὶ τινα λεπτά, ἐσταμάτησαν καὶ ἀπέθεσαν τὸ βαρὺ φορτίον.

— Καπετάνιε, εἶπεν εἰς τούτων, εἰς τὴν ἄμαξαν τὴν ὁποίαν ἐπροσβάλαμεν δὲν ἦτο παρὰ ἐν κιβώτιον, ἀλλὰ μὰ τὸν ἅγιον μου, ἔχει ἕνα βάρος διαβουλευμένον, καὶ θὰ μᾶς ἀνταμίσῃ διὰ τοὺς κόπους μας. Μὰ τί κιβώτιον! μοῦ ἔκοψε τοὺς ὠλους!

— Καὶ τὸν ὁδοιπόρον τί τὸν ἐκάματε;

— Τὸν ἐφανεύσαμεν.

— Καὶ τὴν γυναῖκα;

— Ἡ γυναῖκα, καπετάνιε μου, φαίνεται πῶς δὲν εἶναι τόσῳ κακῇ ἡ Μαρία-Ἰωάννα τῆς διδῆς νὰ μυρίσῃ ζῶδι διὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν λειποθυμίαν. Αὗται αἱ κυριαὶ εἶναι πολὺ λεπταὶ καὶ πάντα κᾶτι ταῖς χρειάζεται.

— Σιῶπα... φλύαρε, ἐπανελάθεν ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχιλήγου, ἀνοιξε τὸ κιβώτιον, καὶ τελείωνε μιὰ φορὰ.

— Καπετάνιε μου, δὲν εὗρηκα τὰ κλειδιά.

— Ἀνόητε, πάρε ἕνα πέλεκυν καὶ κάμε γλήγορα.

Η ΔΥΣΙΣ

Παραλείπομεν τὴν περιγραφὴν τῶν ὀδονηρῶν βασάνων αἰτίνας κατεσπάρατον τὸν ἀτυχῆ Ἑρνέστον εἰς τὸ βάθος τῆς κρύπτῃς αὐτοῦ. Πόσον γλυκὺ, πόσον φιλόξενον τῷ ἐφαινετο τότε τὸ κιβώτιον ὑπερ-ἡτοιμάζοντο νὰ ἀνοίξωσιν οἱ λησταί. Ὡς προετίμα νὰ τὸν ἐρρίπτουν καὶ πάλιν εἰς τὰ ὀπίσθια τῆς ἀμάξης, παρὰ νὰ πῶσιν εἰς χεῖρας τῶν ἀθλίων ἐκείνων τῶν μὴ ἐχόντων οὐδὲ πίστιν, οὐδὲ νόμον, καὶ ὅτι ἐπὶ τῷ κιβώτιῳ παρὸν αὐτοῦ Ἑρνέστου λήθους, ἀπ' ἐναντίας ἤθελον εὐρεθῇ κατὰ πρόσωπον μετὰ τοῦ ἐκείνου Ἑρνέστου. Ἐννοοῦντες δὲν ἤθελον αὐτοὶ ἐκδικηθῇ ἐπ' αὐτοῦ διὰ τὴν τωαύτην

Ἐν τῷ μεταξὺ δεινῷ κτύπος πελέκως ἤχησεν ἐπὶ τοῦ κιθωτίου· μία δὲ τῶν πλεονῶν του ἐπέταξ μεταβληθεῖσα εἰς σχίζας· τὸ πῶμα ἡνοίχθη... καὶ ὁ Ἑρνεστος ὀρμητικῶς ἐβρεθείς ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα, καὶ συνάπτων τὰς χεῖρας, ἀνέκραξεν μὲ φωνὴν ὑπὸ τοῦ τρόμου πεπνιγμένην· — ὦ ἔλεος !... ἔλεος !...

Γ.Κ.ΣΦΠΚΔΣ

del cav. Giacomo Babuder.

Ὡς ἐν προοίμῳ ὁ συγγραφεὺς διὰ τῶν στίχων τοῦ Βόρ-
 γος περιγράφει τὸ ἀλγινόν θέαμα τῆς ὕλικῆς τε καὶ ἡθικῆς
 παρακμῆς ἐν ᾗ διετέλει ἡ τάλαινα Ἑλλάς· κατὰ τὴν τρίτην
 δεκάδα τοῦ παρόντος αἰῶνος, καὶ μνημονεύει τὸν περιφη-
 μον Ἰατριανὸν ποιητὴν Besenghi degli Ughi ὃς τις κα-
 τὰ τὸ 1826 ἐγκυκλίειεν αἰρῆς τὸν ἀνετον βίον, ὅπως δράμη
 εἰς ἐπικουρίαν τῆς ἀγωνιώσεως Ἑλλάδος. Ἀρχόμενος δὲ ἀπὸ
 τῶν ἀμαρτανῶν τῶν κλεφτῶν, οὓς ἀποκαλεῖ δικαίως τὸ τῆς ἐ-
 παναστάσεως ἐπιτελεῖον, προβαίνει ἀναφέρων τὰ ὠραιότερα
 τεκμήρια τῆς πολεμικῆς ταύτης ποιήσεως, ἥτις μετέδωκεν εἰς
 τὴν ἀθανάσιαν τὰ ὀνόματα καὶ τὰ ἄθλα τῶν ἱσίων ἐκεί-
 νων τῶν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος πεσόντων. Ὁ Ὀλυμ-
 πος ἦτο διὰ τοὺς κλέφτας κατ' ἐξοχὴν τὸ ἱερὸν ὄρος, καὶ
 εἰς τὸν ζαφρὸν ἔρωτα αὐτοῦ ἐπενεόντο τὰ αὐτῶν τραγῳδία.

Ὡς δὲ ἐν τῷ πρώτῳ, οὕτω καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ τούτῳ μέρει
ἐκ Babuder παρεμβάλλει ἐν τῇ διατριβῇ αὐτοῦ τὸ παράλ-
ληλον μεταξὺ ἡθῶν καὶ ἐθίμων τῶν νεωτέρων κλεφτῶν καὶ τῶν
τῆς ἀρχαίας, κλασικῆς. Ἑλλάδος. ἱρῶαν, ὡς παράδειγμα δὲ
τούτου ἀναφέρει τὸν περίφημον Νικοτσαρά τὸν ἀμιλλώμενον
πρὸς τὸν τύπον τοῦ ὀμηρικοῦ Ἀχιλλέως—τὴν τοιχομαχίαν ἀπ-
εικονίζομένην ἐν τῇ ΧΗ τῆς Ἰλιάδος, ἥτις ἀναγεοῦται κατὰ
τὴν πολιορκίαν τῆς Τροιοῦ πόλεως καὶ παρασέειν τὸ ἐμψύχα-
σθε Θούριδος αἰκλήν· τοῦ ὀμηρικοῦ Αἰάντος πρὸς τὴν ἀπολλά-
τε τὰ θυρέκκισσαι· αὐτοὶ δὲ ἀπὸ τῆς ἐπὶ τοῦ Κλέφτη ἀπο-
νή—Παρά τοῖς κλέφταις, ὡς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐν καὶ μόνον. πι-

κρατεί αισθημα, τὸ αἰμύνεσθαι περὶ πάτης» (Ἰλ. XII 124), καὶ παρ' αὐτοῖς αἰρετώτερος λογίζεται ὁ θάνατος τῆς ἀτίμου ὑποχωρήσεως.

Μετὰ ἄλλα παραδείγματα, ὁ λόγιος καθηγητὴς ἐγκωμιάζει καὶ τὰς Ἑλληνίδας αἰτινας διὰ τῆς ἀνδρείας των συν ἐτέλεσαν εἰς τὸν θρίαμβον τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος ὑπὸ θρησκευτικοῦ αἰσθηματος ὁρμώμεναι, τοῦ ἠθικοῦ τούτου ἰσχυροῦ μοχλοῦ ἀνυψούντος τὸν ἄνθρωπον καὶ διευθύνοντος τοὺς πόθους του εἰς τὴν διηνεκὴ λατρείαν τοῦ ὑψηλοῦ ἰδανικοῦ τιμῆς τε καὶ δόξης. Τὸ αἰσθημα τοῦτο ἀφείλκυσε ἐκ τῶν χειλέων τοῦ Διάκου τὴν γενναίαν ἐκείνην ἀπάντησιν εἰς τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Ὁμέρ Βριόνη.

»Πᾶτε, κ' ἐσεῖς κ' ἡ πίστις σας, μουρτάταις, νὰ χαθῇτε. Ἐγὼ Γραικὸς γεννήθηκα, Γραικὸς θεὸς ν' ἀπαιθάνω.»

Περιγράφας λίαν εὐστόχως τὰ πολυάριθμα ἄλλα σημεῖα ἐπαφῆς μεταξὺ τῶν ἡρωϊκῶν καὶ νεωτέρων χρόνων τὰ χαρακτηριστικὰ τὰ πολεμικὰ ἤθη, τὰς ιδιότητας καὶ τὴν ἀξίαν τῶν κλεφτῶν καὶ τὰ ἔθιμα ἀναγομένα εἰς τὰ ἱερὰ τῆς φιλοξενίας, φιλοπατρίας, συγγενείας καὶ φιλίας δεσμῶν, ὁ συγγραφεὺς διεγείρει τὴν προσοχὴν μας ἐπὶ τῶν αἰσίων καὶ ἀπαισίων οἰωνῶν, ὧν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ νεωτέροις Ἕλλησι τὰ πτηνὰ εἰσὶν ἄγγελοι, ἐπὶ τῶν πενήθμων καὶ ἐπικηδείων τελετῶν, ἐπὶ τῆς ἀκαθέκτου ροπῆς αὐτῶν εἰς τὴν ἐκδίκησιν καὶ ἐπὶ τῆς φυσικῆς αὐτῶν κλίσεως εἰς τὰς θαλασσοπορίας ἐν αἷς ἀπεδείχθησαν πάντοτε ἐμπειροὶ καὶ γενναῖοι ναῦται. — Εἰς τὴν ψυχικὴν αὐτοῦ ἰσχύν, περαίνει τὴν ἀξιολογὸν αὐτοῦ διατριβὴν ὁ κ. Babuder, εἰς τὴν αὐταπάρνησιν αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ ὁ Κλέφτης ὀφείλει τὴν φήμην, τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν ἀγάπην τῶν ὁμοεθνῶν του ἰδιάζουσιν πρὸς ἥρωα διατεθειμένον πάντοτε καὶ νὰ ἐνεργῇ καὶ νὰ ὑποφέρῃ ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος.

Ἡ ἄλωσις καὶ ἡ καταστροφὴ τοῦ Μεσολογίου ἐπήνεγκον μᾶλλον δραστηρίως τὴν παρέμβασιν τῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων ὑπὲρ τῶν ἄθλων τῆς ἐνδόξου καὶ δεδουλωμένης Ἑλλάδος καὶ παρήγαγον τὴν ἀγγλο-γαλλο-ρωσικὴν συμμαχίαν τῆς 6 Ἰουλίου 1827, τὴν ναυμαχίαν τοῦ Ναυαρίνου τῆς 20 Ὀκτωβρίου 1827, τὴν ἐπίσημον ρῆξιν πρὸς τὴν Ὑψηλὴν Πύλιν τῆς 16 Δεκεμβρίου 1827 καὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ κόμματος Ἰωάννου Καποδιστρίου εἰς Κυβερνήτην ἐπὶ κεφαλῇ τῆς Ἑλληνικῆς πολιτείας.

Μετὰ τοῦ σептoῦ τοῦ ἡμετέρου Καποδιστρίου δαρνοστε φους ὀνόματος ὤφειλε νὰ δώσῃ τέλος εἰς τὴν μελέτην αὐτοῦ ὁ ἐλλόγιμος κ. Babuder ὡς διευθυντῆς τοῦ Ἀὐτοκρ. καὶ Βασ. Γυμνασίου ἐν τῇ πόλει Καποδιστρία ἐξ ἧς ἔλκει τὸ γένος ἡ ἐντιμὸς τῶν Καποδιστρίων οἰκογένεια, ὡς δύναται τις νὰ ἴδῃ ἐν τῷ ἄλλῳ ποιήματι ἐπιγραφόμενῳ «I Rettori di Egida—Giustinopoli—Capo d' Istria—ἐπιτόνῳ ἔργῳ τοῦ ἀξιοσεβαστοῦ φίλου μας κ. Ἀνδρέου Tommasich. σελ. 130 ἐν ᾗ ἀναφέρεται ἡ γενεαλογικὴ στήλη τῶν κομήτων Capo d' Istria (Vittori) τῆς Κερκύρας.

Ἀπονέμοντες, ὡς εἰκὸς ἐστὶ, τῷ φίλῳ κ. Babuder, τὸν δίκαιον ἐπαινὸν διὰ το σφόν αὐτοῦ ἔργον βεβαιούμεν αὐτὸν ὅτι τυγχάνει καὶ ἐσσεὶ ἀξίος τῆς τῶν Ἑλλήνων εὐγνωμοσύνης, διαδίδους πρὸς το σ ἐκτου μαθητὰς καὶ ὁμοεθνεῖς τὰ καλλὴ τῆς ἀρχαίας καὶ νεωτέρας Ἑλληνικῆς φιλολογίας καὶ ζωγραφικῆς ἀγαπῆν πρὸς τὴν κλασσικὴν ἐκείνην χώραν ἣτις ἔλεγε κτειρόμενη, οὕτως εἰπεῖν, ἐκ τῆς λύρας τῶν αἰοιδῶν, αὐτῆς τῶν διατηρησάντων ἐν τῷ βαθεῖ σκότει τῆς δουλείας ἀνημμένην τὴν δάδα τοῦ ἐνδοξαστοῦ διὰ πρῆς θυσίας ἀνέκτισσε τὴν

ἐλευθερίαν τῆς καὶ ἐκάθησε πάλιν, χρώμενης πομπικῇ φράσει, ἐν τῷ συμποσίῳ τῶν ἐθνῶν.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 2 Σεπτεμβρίου 1893.

Φ. ΔΙ-ΜΕΝΤΟΣ

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΡΙΑ

(συνέχ. ἴδε προηγ. ἀριθμ.)

- Τρία τὰ πρόσωπα τῆς ἁγίας οἰκογενείας.
- Τρεῖς αἱ Μοῖραι [Κλωθὼ, Λάχεσις καὶ Ἄτροπος.]
- Τρεῖς οἱ κατὰ διαταγὴν τοῦ Ναβουχοδονόσορος ριφθέντες ἐν τῇ καμῖνῳ παῖδες (Ἀνανίας, Ἀζαρία καὶ Μισαήλ.)
- Τρεῖς αἱ βόρειαι δυνάμεις αἱ κατασυντρίψασαι τὴν Πολωνίαν (Ρωσία, Πρωσία καὶ Αὐστρία).
- Τρία τὰ φρούρια τὰ ὑπερασπίοντα τὴν Νεάπολιν (Castel Nuovo, Castel dell'uovo καὶ Castel sant'Elmo)
- Τρία τὰ ἑφαιστεία τῆς Ἰταλίας (Θεσσαλίας, Αἴτνη καὶ Στρόμπολη).
- Τρεῖς οἱ κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεμιστοκλέους κατασκευασθέντες λιμένες ἐν Πειραιεῖ.
- Τρεῖς πάπαι διεδέχθησαν ἀλλήλους κατὰ τὸ 1153 ἀπὸ 7 Ἰουλίου μέχρι 3 Δεκεμβρίου (Εὐγενίος Γ'. Ἀναστάσιος Α'. καὶ Ἀδριανὸς Δ').
- Τρεῖς οἱ υἱοὶ τοῦ Νῶε (Σὴμ, Χάμ καὶ Ἰάφεθ).
- Τρεῖς ναοὶ κατασκευασθέντες κατὰ διαφόρους ἐποχὰς, ἀποτελοῦσι τὸν ἐν Τορίνῳ ναὸν τῆς Consolata.
- Τρεῖς δακτύλιοι περιβάλλουσι τὸν πλανήτην Κρόνον.
- Τρεῖς οἱ ἱεροὶ ἐπεσεν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ Σαυροῦ.
- Τρεῖς οἱ τρόποι τῆς κατασκευῆς τοῦ καφέ (διήθησις, ἀνάπτυξις καὶ ἀρέψησις).
- Τρεῖς αἱ κυριώτεραι ἐποχαὶ (ἀρχαία, ἀραβικὴ καὶ νεωτέρα)
- Τρεῖς αἱ θεαὶ αἰτινας διημιφισθήτησαν τὸ χρυσοῦ μῆλον κατὰ τοὺς γάμους τοῦ Θέτιδος [Ἥρα, Ἀθήνα καὶ Ἀφροδίτη]
- Τρεῖς αἱ θυγατέρες τοῦ Διὸς Ὠρεῖ (Εὐνομία, Δίκη καὶ Εἰρήνη).
- Τρία τὰ μεγάλα μνημεῖα τοῦ Βερολίνου (τὸ τοῦ Οὐμβολτ, τὸ τοῦ Κεπλέρου καὶ τὸ τοῦ Σχιλλέρου).
- Τρεῖς κοιλάδες περιορίζουσι τὴν Ἰερουσαλήμ (Ἰωσάφατ, Γιών καὶ Κιουνόμ).
- Τρεῖς αἱ θυγατέρες τοῦ Μινύου μεταμορφώθεις εἰς νυκτερίδας (ἡ Ἀλκινόη, ἡ Κλυμένη καὶ ἡ Ἥρα).
- Τρεῖς αἱ πρῶτοι ἀνατολικοὶ μοναχοὶ (Θεόφιλος, Σέργιος καὶ Ἰγνίος)
- Τρεῖς οἱ κριταὶ τοῦ Ἀδου (Μίνως, Αἰκάδης καὶ Ραδάμανθυς).
- Τρία τὰ μεγάλα ἀγνωστα ζητήματα (ὁ Ἀδης, τὸ Καθατήριον καὶ ὁ Παράδεισος).
- Τρεῖς αἱ θυγατέρες τοῦ Φόρκου αἱ λεγόμεναι Γοργόνες (Μέδουσα Εὐρυάλη καὶ Σθενώ).
- Τρία τὰ ἄσπρα τῆς Ἀγγελείδος (Ἄσπρα Μάχην τῶν ἀγαθῶν καὶ πονηρῶν ἀγγέλων δημοσιευθεῖσαν τῷ 1590 ὑπὸ τοῦ Ἐρατήμου Βαλθασόννη).
- Τρία σώματα εἶπεν ὁ Γηριόνης ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας καὶ τρεῖς κεφαλὰς ὁ κύων ὅστις ἐφυλάττε τοὺς βίβας, οὓς ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἔτρεφε δι' ἀνθρωπίνου κρέατος (Μυθολογία) (ἔπειτα ὁ τέλος)

ΤΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΑΓΓΕΛΙΑΤΑ

Ἀγγέλλεται ἡμῖν διὰ φιλοκάλου καὶ καλλιτεχνικωπάτης ἀγγελίας ἡ ἐν Ἀθήναις προσηχῆς ἔκδοσις καὶ πάλιν τοῦ πρωτίστου τῶν Ἑλληνικῶν Ἡμερολογίων ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ τοῦ ἔτους 1894, ἥς τὴν κατόπιν διευθετοῦ διακοπῆς ἐλλείψιν μεγάλως ἡσθάνθη τὸ Ἑλληνικὸν Κοινόν. Ἐὰν περὶ ἄλλου τινὸς ἔργου πρώτην ἤδη φορὰν μέλλοντος νὰ ἐκδοθῇ ἐγράφομεν, ὅπως τὴν ἀπόκτησιν αὐτοῦ συστήσωμεν εἰς τοὺς αἰλοὺς τῶν γραμμάτων, βεβαίως θὰ εὐρισκώμεθα εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκφέρωμεν εὐμενεῖς τὰς ὑπὲρ τοῦ ἔργου τούτου κρίσεις ἡμῶν, πρὶν ἐτι ἐκ τῆς ἀνογνωσεως γνωσθῇ ἡ ἡξία τοῦ ἔργου ἐκείνου, γράφοντες ὅμως περὶ τῆς «Ποικίλης Στοᾶς» δέκατον τοῦτο ἔτος ἐκδομένης, νομίζομεν ὅπως περιστῇ πᾶσαν περὶ τοῦ δημοσιεύματος τούτου σύστασιν. Δότι ὅχι μόνον ἐν Ἑλλάδι, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Εὐρώπῃ εἰς πλέον γνωστὸν ὅτι, χάρις εἰς τὴν ἀκαταπόνητον ἐργασίαν καὶ τὸν πάντοτε ἀκραιότερον ἔρωτα πρὸς πᾶσαν τοῦ ἡμερολογίου τούτου βελτιώσιν τοῦ ἐμβριθοῦς καὶ διακεκριμένου λογίου διευθυντοῦ αὐτῆς κ. Ἰωάν. Γ. Ἀρσένη ἡ «Ποικίλη Στοά» τὸ ἐθνικὸν τοῦτο δημοσίευμα καθίσταται ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος τελειότερον πάντοτε νέας μεταρρυθμίσεις καὶ σπουδαίας βελτιώσεις ἐπιφέρειν. Καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο συνεχίζουσα ἡ «Ποικίλη Στοά» τὸν ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν ὥραϊον καὶ ὠφέλιμον αὐτῆς σκοπὸν ὑπόσχεται νὰ προτιφῇ καὶ αὐτὴ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον πολυτίμους σελίδας ἀληθοῦς ἐνδιαφέροντος, ἐν συνόλῳ δ' ἀπὸ τελοῦσας οὐχὶ σύνηθες Ἐτήσιον Ἡμερολόγιον ἀνάξιον προσοχῆς, πληρὲς εἰς ἀνούσια καὶ ἀτερπῆ δοκίμια καὶ ταπεινὰ πρωτοπείρων πτερυγίσματα ἡεστερημένον φιλολογικοῦ χαρακτῆρος, ἀλλ' Ἐτήσιον φιλολογικὸν Ἔργον, πληρὲς εἰς πλουσιωτάτην φιλολογικὴν συγκομιδὴν, ἔργον ἄξιον κρείττονος σημασίας καὶ βαθυτέρας ἐκτιμήσεως. Οὕτω τὸ 1894 δι' ἄρθρων καὶ ἔργων τῶν διαπρεπεσέρων ἐν τῇ σφαίρᾳ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων Ἀνδρῶν, διὰ δημοσιευμάτων ἐπαρκούντων εἰς ὅλου τοῦ κόσμου εἰς ἰδίαν κλίσει καὶ προτιμήσει, διὰ γνωμῶν ἀνεκδότων καὶ αὐτογράφων σημειωμάτων, δι' εἰκόνων καλλιτεχνικωτάτων, προσωπογραφῶν, μουσικῆς, ποιήσεως καὶ σατιρικῶν καταρτισθήσεται τὸ κράτιστον καὶ σπουδαιότερον ἔτος τῆς ὁλῆς μέχρι τοῦδε σειρᾶς τῆς «Ποικίλης Στοᾶς», σύγγραμμα ἐθνικὸν κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ φρόνημα. — Ἡ τιμὴ ὁρίσθη διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ τὰς Ἐπαρχίας δρχ. 5 διὰ τὴν Ἐξωτ. φρ. χρ. 8. Χρυσόδετος δὲ διὰ μὲν τὰς Ἀθήνας καὶ τὰς Ἐπαρχ. δρχ. 8, διὰ δὲ τὸν Ἐξωτ. 8, 50. — Τίς φιλόμους ἀναγνώστης, ποία οἰκογένεια δὲν θέλουσι σπεύσει νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ παρὰ τῷ Γραφείῳ ἡμῶν καὶ παρὰ τῷ λογίῳ φίλῳ κυρίῳ Διονυσίῳ Ἡλιακοπούλῳ;

Ἡ ΕΡΩΜΕΝΗ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

Τῷ φιλότατῳ ποιητῇ καὶ φίλῳ
Κ. ΑΓΓΕΛῶ ΚΑΛΚΑΝῇ

Εἰς τῆς Ζακύνθου τῇ γλυκεῖᾳ, τὴν ἀνθοσολισμένην
Τὴν ἐξοχὴν ποῦ ἡ Ἀνόςξις χεροπιαστὴν προβαίνει
Μὲ τὴν μητέρα τοῦ Ἐρωτος γλυκὰ χαμογελῶντας,

Τὸν ἔρωτα, τὰς χάριτες, ἀνθοδροσοβολῶντας
Ἡ αὖραις εἰς τὰ στήθη της μοσχοβολαῖς σκορποῦνε
καὶ γαλανὰ τὰ κύματα τὰ πόδια της φιλοῦνε.

Τέτοια ἐποχὴ ποῦ ρόδινη πάντα γελᾷ ἡ αὐγοῦλα,
Μιὰ ταπεινὴ, ὥραία, ἀγνὴ καὶ ὀλόξανθη βοσκούλα
Στὰ μονοπάτια ἐπρόβαινε μὲ μιὰ περίσσια χάρι.
Καὶ τ' ἄνθη ἐμπρὸς ἐστὶ κάλλη της ἐγέρναν μὲ καμάρι.
Χρυσὴ βροχὴ ἐπέφτανε τὰ ξέπλεκα μαλλιά της.
Εἰς τὸν ἀδόνειο της λαϊμό, ἐς τὴν θεϊκὴν ἀγκαλιά της.
Ἀθῶα πετούσαν τὰ πουλιὰ γιὰ ναῦρουν τὴ τροφὴ τους
Καὶ μὲ γλυκὸφωνη λαλιὰ τὴν κράζαν ἀδελφὴ τους.
Ἡ φύσις τὴν καμάρονε, κάμποι, βουνὰ, καὶ βράχοι
Γιατ' ἦτανε βασίλισσα τῆς ἐξοχῆς, μονάχη.

Μιὰς βρύσις τὸ μурμουρίσμα ποῦ κράτιε συμφωνία
Μὲ τῶν ζεφύρων τὴ πνοὴ ἐς τῶν δένδρων τὰ κλαδιά,
Τὸ κῆμα ποῦ ἀφροκοίλαε φιλιῶντας τ' ἀκρογιάλι,
Ἡ ροδοδάκτυλὴ αὐγὴ ἐστὶ Ἀπείρου τὴν ἀγκάλην,
Ἡ θαυμαστὴ τῆς φύσεως ἀνέκφραστη ἀρμονία
Ὅλα αὐτὰ πῶς τῆς λαλοῦν ἀγροίκας ἐς τὴν καρδιά
Μὲ μία γλῶσσα ἀπόκρυφῃ, γλυκεῖα, χαριτωμένη,
Ὅταν ἐμπρὸς τῆς ἀξαφνᾶ ἐφάνη νὰ διαβαίνει
Ὁραῖος βοσκός, παθητικὰ παίζοντας τὴ φλογέρα
Καὶ ἦχοι ἐρωτογέννητοι ἤχουσιν ἐς τὸν αἰθέρα.
Τότες ἐφάνη ὁ Ἐρωτας ἀπ' τ' ἄνθη ἀρματωμένους
Κ' ἐκεῖ ποῦ τὴν ἐκύτταζε ὁ νεῖος χαριτωμένος
Κρίνοι καὶ ρόδα ἀνθήσανε ἐς τ' ἀγνὸν τὸ πρόσωπό της
Κ' ἐσπάραξε ἡ καρδοῦλα της ἐς τὸ στῆθος τὸ λευκὸ της.
Τὴν πρώτην ἀγάπην αἰσθάνθηκε, χλωμὴ τὸ νέο κυτταί
Κι' αὐτὸς τὰ πλάγια ἀδιάφορος πέρνει καὶ ἀπαρτάει
Τὴν κορασιὰ καὶ χάνεται ὅταν ἡλιοῦ στερνὴ ἀχτίδα,
Σὰν αὐγινὸ χρυσόνειρο, ὅταν εὐτυχῆς ἐλπίδα.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ τρία περάσαν χρόνια
Τρεῖς φορὰς ἦλθε ἡ Ἀνόςξις τὰ μαῦρα χελιδόνια
Μὰ ἡ κόρη τὸν ὥρατὸ της δὲν εἶδε πλέον ἐμπρὸς της
Καὶ φλογερὸς τὴ χώνεψε ἐς τὴν φλόγα τοῦ ὀκαυμώστου
Ἐσθύσθηκε ὅταν τὴν χαρὰ, ὅσα σπῖθα, ὅσαν ἀστέρι,
Ποῦ τὸ καλοῦν μετέωρο εἰς τ' οὐρανοῦ τὰ μέρη.
Μὲ ἄνθη ἐσαβάνωσε ἡ ἀνθοφόρα αὐγοῦλα

Τὴν εὐμορφὴν βοσκούλα.
Ποῦ μὲ χαμόγελο γλυκὸ ἐσταύρωσε τὰ χέρια
Καὶ ἔγυραν θωρῶντας τὴν ἐσπλαχνικὰ τὰ ἄσπερια.
Τὴν ἐθρηνήσαν τὰ βουνὰ, οἱ κάμποι, τὰ λαγκαδία
Καὶ μ' ἀργομπέλασμα βραχνὸν τριγύρω τὰ κοπάδια.
Ἡ ὀλθαῖς ἡ ἀνθεύσιμαίς, τὰ δροσερὰ ρυάκια
Καὶ τὰ ἀθῶα πουλάκια.

Τώρα ἐς τὸ ἔρμιο μνημὰ της τὰ βέλη ἔχει γυρμένα
Καὶ τὴν θρηνεῖ ὁ Ἐρωτας μὲ τὰ φτερὰ ἀπλωμένα
Κ' ἐκεῖ ὅπου σὰ φάντασμα νύχτα λιθάρι ἀσπρίζει
Μὲ μία γλῶσσα μουσικὴ μιὰ βρύσι μурμουρίζει
Χύνοντας μὲ παράπονο τὰ κρύσταλλα νερά της,
Καὶ τ' ἀηδόνι θλιβερὰ θρηνεῖ τὸν ἔρωτά της.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΑΥΟΚΕΦΑΛΟΣ

Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 15 Σεπτεμ. 1893

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΛΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΜΙΜΙΚΟΣ ΚΑΙ ΜΑΙΡΗ

Τοῖς φίλοις καλλιτέχναις

ΣΤΕΦΑΝΟ ΚΑΡΑΜΑΔΙΚΗ ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΩ ΣΑΛΟΥΤΗ

“Αν στὸν τάφο, ἀν στὰ ὕψη,
“Αν στῆς γῆς τὴ μαύρη πλάνη
Δὲν σὰς ἔνωσε κανένας
Μὲ τοῦ γάμου τὸ γεράνι,

“Αν οἱ ἄγγελοι δὲν ψάλλουν
Μὲ ἀθάνατη ἀρμονία
Τὴ γλυκεῖά ποῦ τρώει τὸ χῶμα
“Ας γερῶν τὴ λατρεῖα,

“Αν οὐράνιο γεράνι,
“Αν ἄγγελοι τῆς χαρᾶς
Μὲς τὰ δόλοχρυσά τὰ νέφη
Δὲν εὐρίσκονται γιὰ σὰς,

Δύο πλάσματα τοῦ ὕψους
Δύο τοῦ κόσμου ἀγγελοῦδι
Τὴν ἡμέρα τῆς χαρᾶς σὰς
“Ετοιμάζουμε τρυγοῦδι,”

“Ἄγγελος μετὰ Στεφάνου
Διὰ πικρὸς δὲ σὰς ἔνώσουν
Τὸν ἀθάνατο ἐρωτὰ σὰς
Μὲ χαρὰ δὲ γερωνώσουν

Κι’ ὅλ’ ἡ γῆ δ’ ἀνυχχιλάτη
Κι’ δὲ κλιγὴ ἀπὸ χαρᾶς
Σὺν ἀκούῃ τὴν ἀρμονία
Ποῦ ἔχει ἡ Κόρη τοῦ Βορρᾶ,

Γ. Ι. ΜΟΞΕΡ

[Ἰδιαιτέρα ἐξ Ἀθηνῶν ἀνταπόκρισις]

ΙΔΟΥ λοιπὸν ἐγώ, ἀναλκμυδῶ τὴν ἀποστολὴν δεκα-
πενθήμερων ἀνταποκρίσεων πρὸς τὰς „Μούσας“ δι’ ὧν
θα φωτίζονται οἱ ἐπὶ χιλιετηρίαι ἀναγνώσται αὐτῶν, περὶ τῶν ἐν
τῇ μακρίᾳ τοῦ κράτους προτερουμένη συμβαινόντων.

Ἐὰν ἀπεφίτιζον νὰ ἀκολουθήσω τὸ πνεῦμα τοῦ περι-
οδικοῦ, θὰ ὑπερκερδαῖν νὰ περιορισθῶ μόνον εἰς τὰ φι-
λολογικὰ νεώτερα· ἀλλὰ ποῦ νὰ τὰ εὕρω; Νεώτερα φι-
λολογικὰ ἐν τῇ μικρᾷ μεγαλοπόλει τῇ ἐπεκτεινομένῃ
ὑπὸ τοῦς πρόποδες τῆς μαγικῆς Ἀκροπόλεως δὲν ἔχο-
μεν, διότι οὔτε φιλόλογος ἔχομεν! Φιλόλογος, ἐννοῶ, ἐ-
ξαισίων οἵτινες ἐκπληττουν τὸν κίσμον διὰ τῶν θρυλα-
σίων αὐτῶν ἔργων· τοιαῦτα ἀτυχῶς ἐλλείπουσιν ὅλο-
σχερῶς καὶ τὴν ἑλλειψιν τούτων ἀκολουθεῖ ἡ ἑλλειψὶς
φιλολογικῶν εἰδήσεων, διὰ κατὰ τὰς δεκαπενθήμερους ἀν-
ταποκρίσεις μου θὰ προημετέρωμαι ὅλα τὰ ζητήματα,
ἐκανοποιῶν οὕτω καὶ ὅλας τὰς ὁρέξεις τῶν πολυπληθῶν
ἀναγνώστων τῶν „Μουσῶν.“

“Ἀρχομαι λοιπὸν, γράφων τινὰ περὶ τῆς ἐροῦς, ἣν ἐν
κρυπτῷ καὶ παραβίβω διήλθοις, κατὰ τὴν β τοῦ λήξμα-
τος. Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην συνεπληροῦτο ἡ πεντηκοντα-
ετηρίς τοῦ Συντάγματος· ἐροτὴ μεγάλη, ἡμέρα ἐπιβλητι-
κὴ, ἣν ἄλλοι λαοὶ, θετικώτερον ἰδεῖν, περὶ τῆς πηγῆς
ταύτης ἀφ’ ἧς ἀντλήται ἡ ἐλευθερία τῶν λαῶν, ἔχοντες,
θὰ ἐώρταζον ἐν χορδαῖς καὶ τυμπάνοις, ἐν μεγαλοπρε-
πεῖα καὶ ἀκρικήτῳ ἐνθουσιασμῷ καὶ οὐχὶ ψυχρῶς καὶ
ἀδιαφορῶς, ὡς ἡμεῖς ἐπράξομεν. Ἡ τρίτη Σεπτεμβρίου
οὐδὲν ἐκτακτικὸν παρουσίαν ἐν τῇ προτερουμένη ἡμέρᾳ ἐρ-
γασίας καὶ ἀληθοῦς ἀπαθείας περὶ τῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ
συμβαίνοντων, ἡμέρα ὡς ὅλη αἱ κοινὴ ἡμέραι τῆς ἐ-
δομαδίας, τοῦ μηνὸς ἢ τοῦ ἔτους· οἷός τις μὴ σημαίει δὲν
ἐφαίνετο ἀνητημένη, οἷός τις ἥρος ἐθνικοῦ ἀνικητοῦ ἀν-
τιπάλου δὲν ἐχαιρέτα τὸ σοβαρὸν γεγονός, οἷός τις! Ἡ
πρωτεύουσα τοῦ Βασιλείου οὐδὲ χαμπαρι εἶχε τῆς
ἐνατελεύσης ἱστορίας· ἡμέρα· τὸ Σωματεῖον τῶν Συντεχνι-
ῶν μόνον ἐξέπαινον φροῦδον, ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ τῇ αὐτῇ, ὅτι ἡ
σθάνετο τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἐπατείου καὶ ἐπεχείρησεν ἐο-
ρᾶν, ἣν ἡ Ἀθηνῶν ἀστυνμία ἐπράξεν, ὅτι ἡ ὕλη τοῦ δ-

πρὸς μεταίωτῃ, διὰ τῶν γελοίων αὐτῆς μέτρων, αὐτὴν μὴ
νον κατὰ ἐπιναστατικῶν κινήματων εἰς ἄλλα μέρη ἐκτό,
τοῦ ἑλληνικοῦ ἐνεργοῦνται. Τὰ μέλη τοῦ Σωματίου καὶ εὐ-
ἀριθμοὶ προσκεκλημένοι συνηθροίσθησαν μετὰ μεσημβριαν ἐν
τῇ εὐρείᾳ αἰθούσῃ τοῦ καταστήματος τῶν ἀφίλων τοῦ λαοῦ, ὅπου
ὁ κ. Φιλήμων ἐξόμνησε τὸ „σοβαρὸν“ ἐκείθεν ἅπαντες
μετέβησαν εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος, ὅθεν ἐπέ-
στρεψαν ἐν λαμπαδηφορίᾳ εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Συν-
τάγματος ἐπαινίζον ἡ μουσικὴ τῆς Φιλαρμονικῆς, ἡ Ἀ-
στυνομία δὲ, μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐνεργούντων, πρὸς με-
ταίωσιν τῆς ἐροῦς, ἀπηγόρευεν εἰς τὴν μουσικὴν ταύτην
νὰ παλαινίσῃ οἰονδήποτε θούριον. Καὶ οὕτω ἐδυσεν ἡ
ἱστορικὴ ἡμέρα ἐν μεγάλῃ ἀνισορροσίᾳ!

Κατ’ αὐτὰς ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ἐνταῦθα ἐκδιδόμενον
καλὸν περιοδικὸν Ἡ ΦΥΣΙΣ ὡραῖον πῆγμα τοῦ ἀρίστου περὶ
τὴν διδακτικὴν καὶ ἱστορικὴν ποίησιν δημοφιλῶς ἀθηναίου
κ. Ἰωάννου Μπράβου. Ὁ κ. Μπράβος καταλέγεται μεταξὺ
τῶν ἐγκριτοτέρων τῆς ἐποχῆς μας ποιητῶν, διὰ τῶν ρεόντων
καὶ ἀπαραμύλων στίχων τὸν κατακρίνει μὲντὰ καεὼς ἐν τῇ
κοινωνίᾳ ἔχοντα, ἐπευρημεῖ δὲ τὰ ἄξια ἐπαίνου καὶ διδάσκει
τὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου. Τὸ ἐν λόγῳ πῆγμα ἐπιγράφεται „Ὁ
ἄνθρωπος καὶ ἡ φύσις“ Ἀπαραμύλλοι δὲ τυγχάνουσιν οἱ σί-
χοι οἱ πρὸς τὴν φύσιν ἐν θλίψει καὶ πικρίᾳ ἀποτεινόμενοι:

“Ἀχ σκύλα φύσι! μητρὶά σ’ ἐμάς· σ’ ὅλη τὸν κτίσι!
δὲν εἶσαι μάννα γκαρδική, δὲν μὰς πονεῖς· σὺν μάννα!
μόν’ μὰς γέλας με ἐποχῆς, μ’ ἀνοῖς καὶ χειμῶνα,
με θέρος καὶ φθινόπωρον με πωρικὰ καὶ ἀνθία,
Κι’ ἡ γῆ π’ ἐτάχθη σκλάβος σου πάντα νὰ σε δουλεύῃ,
κι’ ἐκείνη σ’ ἐδωρέθηκε καὶ βαρυσκαστενάξει·
πότε τὴν θέλεις πράσινη, πότε νὰ λουλουδίῃ,
πότε ξερὴ κατὰξερη καὶ πότε χλωμικομένη.”

Ἐλαβον τὸ εὐτύχημα νὰ σχετισθῶ μετὰ τοῦ κ. Μπράβου,
ὅτι μοὶ ὑποσχέθη ὅτι προσεχῶς θὰ μοὶ δώσῃ ποιητικὸν τι
ἔργον τοῦ ὅπου δημοσιεύθῃ εἰς τὰς „Μούσας“ εἰς τὰς ὁποίας
τακτικῶς ἐκείναις ἡ ἀποτέλλῃ τι πρὸς δημοσίευσιν.

Δὲν ἤξεύρω ἂν τὸ γνωρίζετε· ἐὰν δὲν τὸ γνωρίζετε μά-
θετέ το· ἐν Ἀθῆναις ἔχομεν Σύλλογον τῶν Μικρασιατῶν!
Τί θέλει αὐτὸς ὁ Σύλλογος δὲν γνωρίζω, μὰ τὸν Δία! Τὴν
ἐξερευνήσιν τῆς μικρᾶς Ἀσίας ζητεῖ; ἦτοι δὲν γνωρί-
ζομεν ἀκόμα τὴν μικρὰν μας Ἑλλάδα καὶ θέλομεν νὰ ἐρευνή-
σωμεν τὰς ἀχανεῖς καὶ ἀπερᾶντους πεδιάδας τῆς μικρᾶς Ἀσίας!
Εἰς αὐτὰ χανόμεθα οἱ Ρωμιοὶ. Εἰς γελοίας ἐπιδείξεις καὶ
εἰς γελοιοδυστέρους ἀπομιμήσεις.

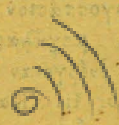
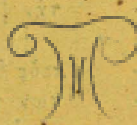
Σύλλογος τῶν Μικρασιατῶν! Ἀλλὰ δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον
εἰς Σύλλογο; τῶν Μικροελληνιστῶν;

Κατ’ αὐτὰς θύρβος πολλὴ γίνεται ἐν τῇ δημοσιεγρα-
φίᾳ περὶ νέου ἔργου τοῦ κ. Βερναρδάκη. Ἡ „Φαῦστα“, τρυφῶ
διὰ μετ’ ἐξόχου τέχνης γεγραμμένη ἢ κατὰ πρῶτον παρέρη-
σε πρὸ τινῶν ἡμερῶν ὁ θίσιος τῶν ἀδελφ. Ταβουλάρη. Ἡ παρὰ
στασις ἐπέτυχε πληρέστατα, χρησιμεύουσα ὡς νέον πρᾶξι-
μα τῇ ἐκτίτῳ τέχνῃ τῶν ἀδελφ. Ταβουλάρη. Τὸ ἔργον
θεωρεῖται ὡς ἔξοχον δραματικὸν δοκίμιον, τυγχάνει δὲ δυσ-
κολώτατον ἢ ὑπόκρισις αὐτοῦ ἀπῆται ἐκτάκτου καλλιτέχνης
καὶ μακροχρόνιον μελέτην, θαῦμα δὲ ὅντως συνετέλεσεν ὁ θί-
σιος τῶν κυρίων Ταβουλάρη, δυνήεις ἐν τῷ μικρῷ διαστή-
ματι νὰ μελετήτῃ καὶ ἀναβιδάσῃ ἐπὶ τῇ σκηνῇ ἔργον ἐκ
τῶν δυσκολωτάτων.

Πρὸ τίνων ἡμερῶν, ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα Ρωστικῆς Πρε-
σβείας παρεδόθησαν τῷ πρέσβει τῇ ἐνταῦθα Κεντρικῇ Ἐπι-
τροπῇ ὑπὲρ τῶν ἡμετ. συμπολιτῶν λίραι 1299. Νῆα αὕτη
προσφρά τῶν γενναίων Ρώσων.

ΑΙΩΝΙΟΣ ΦΙΛΟΣ

Σημ. Δ. Μ. ἸΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ ἀναγνώστης τῶν „Μουσῶν“ πιστεύ-
ομεν ὅτι θέλουσιν εὐχαριστήσῃ ἀναγνώστας ἀπὸ δεκαπενθήμεριον
τὸ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ἀναγινώσκοντες. Ἡμεῖς οὐκ ἐπιδείκνυμε
ὁμοφύμισ συμπολιτῆς, ἡμεῖς καὶ φίλος δημοσιογράφος ὁπερ ἔστιν, ὅτι
τακτικῶς θέλομεν ἀπὸ τῆς ἐνταῦθα Ἐπιτροπῆς ἀπὸ σήμερον.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

— Κατὰ τὰς τελευταίας πληροφορίας ὁ Βασιλεὺς φθάνει εἰς Ἀθήνας κατὰ τὰ τέλη τοῦ α. δεκαημέρου Ἀρξάμ. μηνός.

— Διὰ Β. Διατάγματος ἤρθη ἡ διὰ τῆς 11 Σ]βρίου ἐ.ε. ὑποβληθεῖσα πενθήμερος ἐπιτηρητικὴ καθάρισις εἰς τὰς ἐξ Ἀ. λαξανδρείας προελεύσεις καὶ ἐπετρώπη νὰ γίνωνται ἐφεξῆς δεκτὰ εἰς ἐλευθέραν κοινωνίαν τὰ ἀπὸ 21 Σ]βρίου (2 Οκτωβρ.) ἔ. καὶ ἐντεῦθεν ἀποπλεύσαντα ἐκείθεν πλοῖα καὶ ἀτμό- πλοια μετὰ προηγουμένην αὐστηρὰν ἱατρικὴν ἐπίσκεψιν

— Ἡ ὑγεία τῆς πόλεως διατελεῖ ἐν εὐχρηστῶ σημείῳ, οἱ δ' ἐν τῷ λοιμοκαθαρτηρίῳ νοσηλευόμενοι, ὡς πάσχοντες ἐξ εὐλογίας, Σίμων Γαλάνης καὶ Ἡλίας Νικολάου, ἀποτίσαντες τὸν χρόνον τῆς ἐντελούς καθάρσεως, ἐξῆλθον εἰς ἐλευθέραν κοινωνίαν, οὐδενὸς πλέον ἐν τῷ λοιμοκαθαρτηρίῳ νοσηλευομένου, οὐδὲ ἄλλου τινὸς κρούσματος εὐλογίας ἐν τῷ ἡμετ. δήμῳ ὑπάρχοντος ὡς πρὸς δὲ τὴν ἐξοχὴν, ὀλίγα μόνον κρούσματα εὐλογίας ὑπάρχουσιν εἰς ἃ χωρία καὶ ἄλλοτε ἐγράψμεν

— Ὁ καιρὸς ἐξακολουθεῖ εὐνοϊκός, διὰ τοῦτο καὶ πολλοὶ δικαίως λέγουσιν, ὅτι ἐφέτος ἔχομεν διπλοῦν καλοκαίριον. Ὅπως δὴποτε ἡ καλοκαιρία αὕτη τὰ μέγιστα συντελεῖ εἰς τὴν ἐπισκευὴν καὶ διόρθωσιν πλείστων οἰκιῶν, αἵτινες, Κύριος οἶδε, τί θὰ ἐγένοντο, ἐὰν εἴχομεν ἐροχὰς καὶ ἀνέμους ὡς συνήθως κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους ἐνταῦθα συμβαίνει.

— Κατ' αὐτὰς ἐν τῷ ἐξώστῃ τῆς Β. Νομαρχίας ἰδρύθη μετεωρολογικὸς σταθμός, οὗ τινὲς ἡ διεύθυνσις ἀνετέθη εἰς τὸν ρέκτην καὶ ἱκανώτατον γυμνασιάρχην ἡμῶν κ. Ὁθωνα Ρέντζον.

— Δι' ἀστυνομικῆς διατάξεως, ἐπειδὴ τὰ τε σιτηρὰ καὶ τὰ ἄλσενρα κατ' αὐτὰς ὑπερτιμήθησαν, ἡ τιμὴ τοῦ ἄρτου τῆς με' α. ποιότ. ὤρισθη εἰς λεπ. 20 τῆς δὲ β' εἰς λεπ. 18 κατὰ λίτραν. — Δι' αὐτῆς ἀπαγορεύεται ἡ πώλησις ἀζυγίστου ἄρτου, ὃ δὲ ἄσιτος καὶ κκῶς ἐξυμωμένος καὶ ἀναμεμιγμένον με ἄλλας εὐσίας κατὰσχεταὶ καὶ δημεύεται.

— Διωρίσθη ἐλληνοδιδάσκαλος εἰς τὸ ἑλληνικ. Σχολεῖον Παζῶν ὁ κ. Κ. Βεντούρης. Δικαίως ὁ διωρισμὸς οὗτος ἱκανωτάτου ἐλληνοδιδασκάλου, οὗ τὴν εὐδόκιμον διδασκαλίαν ἡ κοινωνία ἡμῶν ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη ἀκούοντες ἐγνώρισεν.

— Εἰς τοὺς ἀνεπτυγμένους κύκλους τῆς κοινωνίας ἡμῶν εὐχαρίστως ἀνεγνώσθη κατ' αὐτὰς ἡ εἰς τὸν Πάρινα σ. σ. ο. ν. τοῦ Ἰουλίου δημοσιευθεῖσα λαμπρὰ διατριβὴ περὶ τῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις νεκρικῶν τελετῶν ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς τῶν νεωτέρων. Ἑλλήνων τοῦ λίαν γνωστοῦ ἐν τῷ φιλολογικῷ κόσμῳ καὶ εὐπαιδευτοῦ λογίου κ. Διονυσ. Ἡλιακοπούλου. Ἡ διατριβὴ αὕτη καὶ αἱ προσεχῶς δημοσιευθεσόμεναι ἐπὶ διαφόρων ἄλλων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀντικειμένων ἐν συγκρίσει πάντοτε πρὸς τὰ τῶν νεωτέρων, θελουσιν ἀποτελέσει περισπούδαστον μελέτην, ἥτις ἐπὶ ζήλον θέλει προσθέσει φήμην εἰς τὸν λόγιον τοῦτον συμπολίτην ἡμῶν. Συγχαίροντες εὐκρινῶς τὸν φίλον καὶ συνεργάτην τῶν «Μουσῶν» κ. Διον. Ἡλιακοπούλου εὐχόμεθα αὐτῷ, ἵνα πάντοτε ἀκολουθῇ μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου τὰς τοιαύτας μελέτας του, τοῦλάχιστον χάριν τῆς προόδου, ἀφοῦ τόσῳ ὀλίγῳ ἐκτιμᾶται καὶ οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἐνθαρρύνεται ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἐλληνικῇ γενεᾷ πᾶσα οἰαδήποτε πνευματικὴ ἐργασία.

— Δὲν εἶχοι συμπληρωθῇ τρεῖς ἔτι μῆνες ἀπὸ τῆς ἐν τῷ καταστήματι τῶν ἀδελφῶν Κλαυδιανῶν πυρκαϊᾶς, ἡ ὁποία τὸ μὲν κατάστημα ἐκείνο μετὰ τῆς ἄνω οἰκίας ἐντελῶς ἀπετέφρωσεν, ἀνυπολογίστους δὲ ζημίας προξένησεν, ἀνευ δυστυχῶς ἐλπίδος ἐπανορθώσεως, οὐ μόνον εἰς τὸ κατάστημα ἐνὸς τῶν τιμιωτέρων καὶ εὐπολητοτέρων παρ' ἡμῖν ἐμπόρων τοῦ κ. Συριδῶνος Δάφνου, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν παραπλεύρως οἰκίαν τοῦ ἀξ. κ. Διον. Μερκάτη, ὅτε τὴν νύκτα τῆς 21.ης λῆξ. μηνὸς ἄλλῃ πυρκαϊᾷ ἐκρηγεία ἐν τῇ ὀπισθεν τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Πλευθερίου ἀποθῆκῃ τοῦ κ. Κ. Δαμίρη, ἐν ᾗ εἶχεν ἐργοστάσιον ξυλείας ὁ κ. Γεώργιος Πλαίσας Μπομποδάρης μεγάλως θὰ ἐλάμβανε διαστάσεις, ἀν' ᾗ, χάρις εἰς τὴν ἐνέργειαν διαφόρων ἐκεῖ σπουδάντων ἐν οἱ κ.κ. ἀστυνόμος Π. Καταβάτης, Μιχαήλ καὶ ἄλλοι τινὲς, δὲν ἐπυρολαμβάνετο αὐτῇ. Ἡ ἐκεῖ κομισθεῖσα ἀντλία τῆς Δεσφ. ὁ σ. Ζακύνθος, ἔλεκα βλάβης τοῦ σωλήνος μὴ δυναμένη νὰ ἐργασθῇ ἐθεω-

ρήθη ἄχρηστος, διὸ καὶ τὸ κακὸν περιωρίσθη, κατόπιν πολλῶν ἀγώνων καὶ ἀφοῦ σπουδαίας ζημίας ἐπέφερον εἰς τὴν πλησίον οἰκίαν τοῦ ἀξ. κ. Διον. Σωμερίτου. Ἡ ὑπαρξίς ἐκὶ ἐν καλῇ καταστάσει διατήρησις παρὰ τῇ Δημαρχίᾳ ἀντλίας, μίας ἢ καὶ περισσοτέρων, θεωρεῖται ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἀνευ, τὴν ἀνάγκην δὲ τούτων δυστυχῶς ἀναγνωρίζομεν τότε μόνον, ὅταν ἡ λυμαινομένη πυρκαϊὰ ἀπειλῇ τὰς οἰκίας μας, τὰ καταστήματά μας, τὴν περιουσίαν μας τέλος, διὰ τοῦτο εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο, ἐὰν ἐλαμβάνετο πρόνοια ἐκ μέρους τῆς Δημαρχίας περὶ προμηθείας νέας τινὸς ἀντλίας, ἢ τοῦλάχιστον περὶ ἐπίδιορθώσεως τῆς ἐν ἄχρηστῇ διατελούσῃ τοιαύτης.

— Ἡ ἐξαργύρωσις τῶν γραμματίων ξυλείας ἐπαυσεν, ἐξ-αντληθεῖσαν τῶν 235 χιλ. δρχ. ἃς ἡ Κεντρικὴ ἐπέμψεν ἐσχάτως. Ἦδη ὑπολείπονται ἔτι 66 χιλ. πρὸς συμπλήρωσιν τῶν πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον ψηφισθεῖσαν 301 χιλ. δαχμῶν. Καὶ ὅμως καθ' ἐκάστην ἀκούονται παράπονα παρ' ἐκείνων, τῶν ὁποίων, ἄγνωστον πῶς, ἐχάθησαν αἱ ἀναφοραί, πολλοὶ δὲ παρεκάλεσαν ἡμᾶς νὰ ὑψώσωμεν τὴν φωνήν, ἐὰν ὁ σεισμὸς ἔγινε διὰ μόνου τοῦ λαβόντος βοήθημα, ἢ καὶ δι' ἐκείνους, οἵτινες οὐδὲν λαβόντες μεγαλητέρας πολλῶν ἐκ τῶν λαβόντων ὑπέστησαν ζημίας καὶ τέλος ἄλλοι, ἵν' ἀνοίξωμεν στήλην ὀνομάτων, ὅπως γνωστῇ ὁ μέγας ἀριθμὸς τῶν ὄσων οὐδὲν ἐλάβον. Ἀπέναντι τοιούτων καὶ τοσούτων δικαίων παρὰπόνων δὲν γνωρίζομεν, μὰ τὴν ἀλήθειαν, τί νὰ εἰπωμεν καὶ τί νὰ γράψωμεν, δικαίον οὐκ ἦττον νομίζομεν ὅτι εἶνε νὰ ἐξετασθῇ, εἰ δυνατόν, τίνες πραγματικῶς ἐκ τῶν ἐχόντων ἀνάγκας οὐδὲν ἐλάβον, καὶ δοθῇ εἰς αὐτοὺς σχετικόν τι βοήθημα, διότι ἡ φιλανθρωπία τοῦ κόσμου οὔτε διὰ τοὺς λαβόντας μόνον προσέφερε τὸν ὀβολὸν αὐτῆς, οὔτε καὶ τοὺς μὴ λαβόντας ἐξήρσεν.

— Ἀνεχώρησαν ὅπως συνεχίσωσι τὰς σπουδὰς αὐτῶν εἰς Παρίσιους μὲν ὁ κ. Μάρκος Ἐλ. Μαρτινέγκος, εἰς Ἀθήνας δὲ οἱ κ.κ. Ἀγ. Ἡρ. Οἰκονόμου καὶ Νικόλ. Π. Ἀβούρης.

† — Ἐν ἡλικίᾳ ἐβδομήκοντα καὶ δύο ἐτῶν παρέδωκεν ἀταράχως τὸ πνεῦμα τὴν 22.αν λῆξ. μηνὸς ὁ ἐξ. εὐγενὴς καὶ εὐγενὴς τοὺς τρόπους καὶ τὴν ψυχὴν Δημ. ἡ τ. ρ. ο. σ. Α. Μακρῆς. Νέος ἔτι, μετὰ τὰς σπουδὰς του, εἰσελθὼν εἰς τὴν πολιτικὴν, ἐξελέχθη κατὰ κτερὸς δημοτ. σύμβουλος, βουλευτῆς τῆς ἐνδεκάτης Βουλῆς ὑπὸ ἴδιον πρόγραμμα, ὑπογράφας καὶ τὸ περὶ Ἑνώσεως πρὸς τὸν Γλάδστανα ὑπόμνημα καὶ τέλος μετὰ τὴν Ἑνωσιν δημαρχ. Παρέδρος, αἰετοτε ἀμειώτους τηρήσας τὰς ριζοσπαστικὰς αὐτοῦ ἀρχὰς, μέχρις οὗ πρὸ δεκατετραετίας ἀπέσχε τῶν τῆς πολιτείας, ἐνεκατῆς παθούσης υγείας του, τὸν ἀειμνηστογὰμῆτρον Α. Μακρῆν ἐκόσμου προτερήματα τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας δυσκόλως ἀπαντώντα ἐν τῇ παρούσῃ ἡμῶν γενεᾷ, ὃ δὲ γνωρίζας αὐτὸν καὶ ἀπαξ ἔτι ἡδύνατο ἐκριβῆ νὰ λάβῃ γνώσιν καὶ τῆς ἀγγελικῆς ἐκείνου ψυχῆς. Ὀλόκληρος ἡ ἡμετέρα κοινωνία ἐκτιμῶσα τὰς παραδειγματικὰς ἀρετὰς τοῦ παρηκολούθησε τὴν ἐπιβάλλουσαν αὐτοῦ κηδεῖαν, τὰς δὲ ταινίας τοῦ φερέτρου ἀνείχον οἱ ἀξιοτ. κ.κ. Ἀναστ. Λούντζης, Ἰωάν. Πλέσσας, Καμ. Μερκάτης καὶ Θεοφ. Φραγκόπουλος, ἐνῶ λόγον ἐπικηδεῖον ἐξυμνοῦντα καταλήλως τὰς ἀρετὰς τοῦ μεταστάντος ἐξεφώνησεν ὁ εὐφυὲς συναδελφός κ. Ἀγγελος Βερούκιος.

† — Ἀπεβίωσε κατ' αὐτὰς ὁ ἐπὶ τριακονταπενταετίαν περὶ τοῦ τὴν νεολαίαν τῆς πατρίδος ἡμῶν εὐσυνειδήτως διδάξας κ. Δῆμ. Βέρρας, δημοδιδάσκαλος. Ἡ κηδεῖα του ἐγένετο συγκινητικωτάτη, τὰς δὲ ἀρετὰς τοῦ θανόντος ἐβραχεία μὲν ἀλλὰ πολλοῦ λόγου ἀξία νεκρολογία ἐξύμνησεν ἐν τῷ «Πατριῳτῇ» τῆς 23ης λῆξ. μηνὸς ὁ ἐκλεκτὸς συμπολίτης καὶ εὐρυμαθὴς δικηγόρος κ. Ναθαναὴλ Ι. Δομενεγινης.

† — Ἐπίσης ἀπεβίωσε τὴν 16ην λῆξ. μηνὸς ἡ Ἐλένη Ζῶν σύζυγος ποτὲ Δ. Ἀντωνίου βιώσασα καθ' ὅλον τὸν μακρὸν αὐτῆς βίον, ὡς χριστιανὴ γυνή. Ὁ Θεὸς ἃς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τῆς μόνης ἀδελφῆς τοῦ πατρός μου.

† — Ἐπίσης ἀπεβίωσε τὴν 22αν λ. μην. καὶ ὁ ἐκ μητρὸς τοῦ ἁγίου Διονυσίου Δ. ἀγίου ἁγίου ἀγαπηθεὶς ὑπὸ πάντων τῶν γνωρισάντων αὐτόν. Γαῖαν ἔχοι ἐλαφρὰν. Ὁμοίως τὴν 25ην λῆξ. ἐπέσθη, νεὸς ἔτι, ἡμετέρος ἡμῶν ἐκ μητρὸς καὶ πατρὸς Α. Λαγουνάκης, Αἰών μνήμη καὶ τούτου.